

IN PACE IN IDIPSUM
DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA
ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM
ET TURTUR NIDUM ALIARIA

XII. ÉVF. 1911. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

QUI FRUMENTUM
ECCE AGNUS DEI

VRIGO IPSUM, QUEM GENU-
IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO
SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES:
PARCE POPOLO TUO.

WALSER-VARGA-féle

ÖRÖKIMÁDÁS

IMAKÖNYV

Negyedik teljes kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Megjelent (finom papíron) és kapható, és pedig:

1. vászonkötés, vörösvágás... K 4.—*
2. bőrkötés, vörösvágás... " 6.—*
3. bőrkötés, aranyvágás... " 7.—*
4. borjubőrkötés, párnázva, arany. " 10.—*

* A könyvkötői munkák drágulása miatt az imakönyvek árát fel kellett emelni.

Megrendelhető Csanyteleken (Csongrádmegye) a Ker. Hítelszövetkezetnél.

Liguori szent Alfonz.

Üdvösség

útja

Fordította:

Varga Mihály

plébános.

Szép elmélkedéseket tartalmaz.

Vászonkötés K 3.—

Diszes kötés " 4.—

Selyemkötés " 6.—

Megrendelhető

VARGA MIHÁLY

plébánosnál

KISKUNMAJSA (Pestm.)

Ugyanez a könyv öregbetűs kiadásban

(Nagy negyedrért nagyságban) Leszállított ár!

- a) vászonkötés, vörösmetszés... K 4.—
- b) bőrkötés... " 5.—
- c) bőrkötés, aranymetszés... " 6.—

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.
Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill.
Kötve 1*20 kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! Agyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1*60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Prohászka Ottokár*: Csendes órák. — *Hortobágyi József*: Virágvasárnapra. — *Glattfelder Gyula*. — *Sík Sándor*: Ketten a mesterrel. — *Axl*: Fel a magyar Sionba! — *R.*: Szentmise hallgatás köznapokon. — *Dr. Babura László*: Husvétkor. — *Hortobágyi József*: Nagypénteken. — *Klett István S. J.*: Alleluja! Alleluja! — *Pierre l'Ermité után Gáspár Pál*: Menjetek Óhoz!... — *Sík Sándor*: Az elmozdított kövön. — *Timár Kálmán*: Andeclis kincse. — *Mészáros Aladár*: A pappászentelés szertartásai. — *T.*: «Ime az Isten lakása az emberek között!» — *Jeszenák Gábor báró*: Szent Róza és a mennyei kertész. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár*. — Gyermekevilág. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. — *Reviczky Aladár C. M.*: Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata. — Röptében a nagyvilág körül. — Irodalom. — Egyesületi élet.

CSENDES ÓRÁK

Irta: PROHÁSZKA OTTOKÁR.

AZ OLTÁRISZENTSÉG előtt eltöltött csendes órák vagy legalább hosszú percek nélkül meg nem lehetünk, miután azokban kell lelki életünknek egy nagyon-nagyon fontos feladatát oldozgatnunk; t. i. önmagunkat megtalálnunk. Lelki élet ez elmélyedések nélkül nincs, aminthogy önmagunkat sem találhatjuk meg önmagunkon kívül s a tökélesbülés sem esik meg önmagunkba térés nélkül. Imánkban s elmélyedésünkben állunk szemtől-szembe Istennel s az ő világosságában kutatjuk át belső világunkat, az indulatok s érzések s mocczanások gyökérszálain kezdve föl az öntudatos, erős akarások s nyugodt, biztos elhatározások rónájáig; végig nézünk magunkon az önszeretet veszedelmeitől kioktatott, gyanakvó vizsga szemmel, hogy minél jobban beleláthassunk szívünk redői közé s minél keményebb s kitartóbb korrekтура alá foghassuk az én-t, ezt a fogalmazási, stilizálási, kiviteli hibákból hemzsegő próbaéletet!

Ezt a szorgalmas s lelkiismeretes s imádkozó korrekturet senki másra nem bízhatjuk; ezt a szolgálatot királynak, koldusnak önmagának kell végeznie; tartozik azzal önmagának, tartozik jobb-magának, aki alakulóban van benne. Ugyancsak ettől a munkától nem ment föl semmiféle elfoglaltság; mert ugyan kinek éljünk elsősorban, ha nem magunknak s élhetünk-e másoknak, ha önmagunkban szerencsés egyedekké ki nem alakulunk? Végre is minden ember önmagának kínja vagy öröme öntudatának tartalma szerint s mindenkinek a legfontosabb föladványa önélete; ezt a

föladványt meg kell csinálni s az öntudatnak azt a tartamát átvisszük az örökkévalóságba is; attól a halál sem foszt meg, illetőleg az alól a halál sem szabadít föl. Ha sokan vannak, akik kevésre mennek a tökéletesedés útján, vagy akik nagyhamar belefáradnak, ennek az elmaradásnak s elfáradásnak nyílt titka bizonyára az, hogy nem ásnak magukba mélyen, hogy nem nézik lelküket élesen, hogy nem jutnak tisztába magukkal s azzal az ösztönös, veszélyes, ötletet, fegyelmezetlen, belső világgal, mely irányt ad vágyainknak s befolyásolja akarásukat.

Ere a csendes, elmélyedő önalakításra, öntisztításra s átváltozásra rásegít minket Jézus a szeretet szentségében.

Az Oltáriszentség légköre ellenkezik a felületes s rendszertelen lelkülettel s épp azért, aki az Úr Jézus felé lép s még inkább, aki már Jézus felé húz az Oltáriszentségben, észre fogja magát venni, hogy figyelme önmagába fordul s érzéke támad belső lelkivilágának hozzáértőbb szemléletére s céltudatos s fegyelmezett kezelésére. Az Oltáriszentség ugyanis titokzatos belsőséget takar s azért az áhíthatnak iránya is ez; a titokzatos belsőség! A szenttitok isteni életet ad elének, de lefátyolozva adja; szem nem látja, de a hit hiszi s tudja, hogy itt belül fakad s fejlődik, hogy itt belül vágyik s feszül s emelkedik ég felé egy végtelen tökéletességű s kimondhatatlanul gazdag élet. S ez az élet sugárzik a lélekre s csendes ékesszólással hirdeli: benned is megvannak az isteni életnek kikezdései; te is telve vagy öntudatlan ráképesítéssel; lelkedben szunnyad a hivatás, hogy élvezd s bírd a mélyebb s melegebb életet; fúrj hát magadba, mélyísd ki lelkedet s tájékozódjál indulataid járása fölött. Lesz itt dolog elég; de nézz rám: lelkem belső világa elég nekem, az Istenfiának; önmagamban érintkezem a lelkünk egyesült végtelen Istennel; ő tükrözik rajtam s én rajta; ő eltölt engem s én folyton emelkedem feléje, örvendek benne s élvezem őt. Ez aztán az élet, mely nekem jó s melytől erős s jó leszek másoknak is.

Az Oltáriszentség előtt elmélyedve átérzem, hogy amit Krisztus tett, azt nekem is meg kell tennem; az föladatom is, meg utam is. Úgy állok előtte mint a puszta, a magányba vezető út kikezdésén; minél tovább megyek rajta, annál titokzatosabb csendbe kerülök bele s minél inkább jár el a lárma s hal el minden zaj, annál hangosabban dobog a szívem s dobbanásaiból beszéd kerekedik s lelkeim nyelvét hallom s értem meg. Belopózik lelkembe is a magány s megtanulok Istennel érintkezni; hallom kifogásait s gáncsait; kérdéseket vetek föl én is, panaszosnak beállok én is s okulok s javulok, még pedig nem a külső szótól, nem felebarátom szavaitól, hanem lelkem Mesterének s Urának útmutatásaitól. Megszeretem e magányt, mert hangos s beszédes nekem; megszeretem az önmagambatérést, mert jobb s melegebb ember leszek tőle s Jézusnak közelléte hozzám a Szentségben titokzatos lelki közelebbé lesz

bennem, úgy érte azt, hogy közelebb jutok hozzá, mert nemesebben gondolkodom, tisztább szándékokból cselekszem s melegebben s lelkesebben akarok.

Eszreveszem az elmélyedéseimben azt is, hogy a magány szeretetét s az önmagábatérés szükségességét az Úr Jézus nemcsak szentségi létében, hanem történeti életében is sürgette s önmaga gyakorolta s hogy e részben nemcsak hogy nem változtatott módszert az Úr, hanem ellenkezőleg az Oltáriszentség szinte szembeszökőbben nyomatékozza s emeli ki Jézus lelkének e jellemvonását. Annak a legszebb, leglelkibb léleknek mindig egy s ugyanaz a gravitációja volt a magányba s a magányban magába s önmagán át az Istenbe; szent volt a lelke a szomjtól a *csendes órákra*. Ezekről mondhatta igazán «ezek az én óráim» s mindenikről: «ez az én óráim!» A kánai menyegzőben azt mondja az első csodának még jelen nem levő idejéről: még nem jött el az én óráim, t. i. a csodatevés órája. Úgy képelem, hogy az Úr Jézust, ahol járt, ahol beszélt, amikor tanított s prédikált, többször meg-meg környékezte a gondolat: mikor jösz el édes óráim? de nem a csodatevés, hanem az elmélyedés, a magábatérés, az Istenben való megpihenés s fölüdülés órája. Ez volt az ő legédesebb órája. Ezt az órát nem sokalta, mert tudta, hogy a világosság és bölcsesség, a jóság és szépség, az erő és lelkesülés, a fölüdülés és bátorság Istentől jön s hogy azt nekünk Isten forrásaiból kell merítenünk, melyek lelkünkben nyílnak. Az imádság csendes, édes órái erőt, tavaszt hoztak neki; utánuk mindég bátorságosan szállt le az élet küzdelmeibe, a hitetlen tanítványok, az álnok farizeusok s egyáltalában a büntől s gondtól elgyötört emberek közé. Ő, a Mester, odaforrasztja fecsegő torkunkra a könnyelmű szót, hogy nincs időnk Istenbe elmélyedni s hogy sok a dolgunk s nem érünk rá fölüdülni, megújulni, megújhodni. Példájával hirdeti s az Oltáriszentség intézményében, a csendes imádság s érintkezés szentségében, a lelkiéletnek is első törvényévé avatta azt, hogy a munka óráit föl kell váltaniok a pihenés óráinak s a hangos, zivajos órák után következniök kell ezeknek a *csendes óráknak*; így kívánja azt annak az isteni életnek váltógazdasága, melyet példányképpül önmagában mutatott föl az Úr!

Aki tehát sokat akar dolgozni Istenért s a lelkekért s *aki elsősorban önmagában akar Krisztushoz s kegyelméhez méltó, szebb világot teremteni*, az fogja le maga számára a *csendes órákat* az Oltáriszentség előtt s eszközölje ott azokkal a mély fúrásokkal, melyekből a szellemi világ erőforrásai fakadnak föl. A szentek e részben mind eucharisztikusok, mindnyájan az Istenbe való elmerülés *csendes óráinak kedvelői*. S ebben nincs különbség az ő s az új szövetség választottjai közt. Dániel a chald császárság három helytartóinak egyike ugyancsak el volt foglalva, de a tö-

mérdek munkában nemhogy elfelejtette, de sokkal jobban kiérezte, hogy pogány környezetében, az ő tündöklő fehér ruháját csak akkor s úgy óvhatja meg minden folttól, ha naponkint háromszor megy föl házának lapos tetejére s arcal Jeruzsálem felé fordulva keresi az Urat s élvezi a maga *csendes óráit*. Ő nem élhetett s nem győzhetett csendes órák nélkül. Külömb vagyok-e nála s gondolhatom-e, hogy nem szorulok rájuk?! S honnan vette Mózes az erőt, hogy úgy állva mint az ujjam lázadó százazrek közt, nem vesztette el sem fejét, sem hitét s fáradhatlanul igazgatta népét pusztákból ki az ígért földje felé? Ez a csodálatos ember a szentírás szerint úgy érintkezett Istennel mint ember szokott érintkezni s beszélni barátjával; ott kapta az Úr utasításait, hogy cselekedjék a példakép szerint, mely neki a hegyen megmutattatott; ott időzött soká s nemcsak *csendes órái* voltak, hanem *csendes napjai*, nem egy-kettő, hanem egyszerre negyven is, a szentírás szavai szerint: «és fölméne a hegyre és ott vala negyven nap és negyven éjjel». Isten volt tanítója, vigasztalója s minden bajában fölkereste az «Úr arcát»; meg is találta azt!

A mi erősödésünknek s szerencsésebb fejlődésünknek titka szintén a sokszor megismételt *csendes óra*; mélyedjünk el benne s szokjunk rá ez órákban a «Úr arcának fölkeresésére». Nézzünk biztos hittel az Úr arcába, hogy azután megláthassuk önarcunkat; tekintsünk alázatos bűnbánattal önarcunkra, hogy annál felhőtlenebb szépségben ragyogjon le ránk az Úr arca. Ez a két látomás töltsön ki sok *csendes órát*, akkor bizonyára elváltozunk majd mi is s valamiképp beigazul rólunk is, hogy arcunk fényes s lelkünk meleg s szívünk erős lesz az «Úrral való beszélgetés miatt».

VIRÁGVASÁRNAPRA

Szórjatok, szórjatok virágokat szerite.
Erre megy az édes Üdvözítő, erre.
Egész Jeruzsálem vigadozva várja.
M legyen szive-lelke ölelésre tárva:
Hozsánna, hozsánna!

Harsona szó, zsoltár, diadalmi ének,
Vig örömrivalgás fülte be a léget.
Öntse illatát a ciprus és a pálma,
Illatárban úszó nárdus-erdő várja:
Hozsánna, hozsánna!

Jöjjön el elébe poklos, béna sánta,
Meggyógyul, ha ránéz, meggyógyul, halátja.
Szíveteknek hogyha van valámi vágya,
Bizzatok Óbenne, tekintsetek rája:
Hozsánna, hozsánna!

Jeruzsálem népe, férfiak és lányok,
Rakjátok az útra ünneplő ruhátok.
Ne érje a földet seholse a lába.
Borítsa el útját a virág, a pálma.
Millió szó, egy szív harsogja, kiáltja:
Hozsánna, hozsánna!

Hortobágyi József.

Glattfelder Gyula

HVÉRTANÚK szentelte földön, a Szent Gellért-hegy oldalán emelkedik Glattfelder Gyula alkotása. Szent Gellért volt az apostol, ki Imrét nevelte; s a férfiú, ki Szent Imre neve alatt egy európai színvonalon álló főiskolai intézményt létesített, Szent Gellért utódja lett. Talán nincs is kifejezőbb szó az ő jellemzésére, mint ez a szó: gondviselészerű. Providenciális ember, ki életmódjában, cselekvésében, tényeiben, alkotásában napvilágra hozza ama mély kincseket, melyek épen az Oltáriszentségben a testet öltött Gondviselésben rejlenek, s amit Glattfelder Gyula ima-elmélkedés, tanácskozás és munka ihletett óráiban az Oltáriszentségből kibányászott, azt ő az emberek közkincsévé tette. Az Oltáriszentség embere. Az Oltáriszentségből e világba nyuló isteni kéz küldötte őt mihozzánk, s jól esik őt magunkénak vallanunk, s boldog öröm tölt el minket, ha arra gondolunk, hogy lapunk szerény hasábjain kezdette meg élete szent céljának megvalósítását, melyet ő e szavakban foglalt össze: *minél több embert boldogítani*. A napokban nyilatkozott épen programjáról: ő fél a holt tőkéől, mert az nemcsak marasztal, de keréktörő is, neki élő tőke kell, bőséges élet kell, szóval az Oltáriszentség; s mindaz, amit az Oltáriszentség mélyeséges hallgatásával viharnál, mennydörgésnél erősebben fülünkbe zúg a tabernakulumból. Azt mondják róla, hogy szerény, keveset beszél terveiről, még legközelebbi ismerősei, barátai, kik egy fedél alatt laknak vele, sem tudják, hogy mire készül, de minél inkább hallgat, annál nagyobb dolgokat forgat agyában s annál gyorsabban valósítja meg azokat. Ime az Oltáriszentség embere. Hasonló ahhoz, ki igénytelen kenyér alakjában hallgatagon kormányozza a maga körül lévő világot.

Szent Ferenc, ha imádkozni akart, franciául imádkozott, mert ezt tartotta a legszebb nyelvnek, Glattfelder a legszebb nyelven dicséri Istent, mert hiszen a nagy Széchenyi is megmondta már: legszebb beszéd a tett. Az Oltáriszentségből kiáramló kegyelemnek idegfonalai mennek át lelkén, s ő úgy áll közöttünk, mint szociális alakja egy új időnek, mely a munkáé és a tettekké. Ő ír, beszél, agitál, kalkulál, spekulál, tervez, alapít, éjt nappallá tesz, s dolgozik a kenyérért, mely nem romlandó, hanem az örök életé; ébrenlét, álom mind csupán ezé, egy perc sem vész el nála hiába, örökké tevékeny: ez Glattfelder Gyula, az örökimádás embere.

Az Örökimádás szerkesztője volt hét éven át, ez volt az ő gondolatainak tüzes kohója, itten kovácsolta ki lelkének acélos jellemét. Innen irányította először a közvéleményt, mely hálás tisztelettel tekint reá, s e lap ólomkatonái, melyeket ő állított először csatasorba, mostan díszbe állanak és tisztelegnek ő előtte, ki már nemcsak lélekben és tettekben, de névben is apostol, az örökimádás apostola.

Móri *Glattfelder* Gyula dr. született 1874. március 18-án Budapesten. Atyja móri Glattfelder Jakab előkelő budapesti nagyiparos. Elemi iskoláit Budapest Józsefvárosban végezte 1880—84. évben. 1884. szeptember—1890. júniusig a IV. ker. belvárosi piarista főgimnáziumba járt. 1890. szeptemberben Esztergomban papnövendéknek vétette fel magát s a VII—VIII. oszt. főgimnáziumot ott végezte a bencéseknél. 1892. szept.-ben Budapestre került vissza a központi papnevelő intézetbe növendéknek.

1896. okt. 15-én szentelte fel pappá Boltizár József püspök Esztergomban. Ugyanekkor fővárosi hitoktatóvá nevezetett ki a Murányi-utcai elemi iskolához. 1896. okt.—1898. szept.-ig hitoktató volt, majd 1898—9. tanévben főreáliskolai hittanár a Bulyovszky-utcában s a Zircen-féle nőnevelő intézetben. 1897-ben, egy évre felszentelése után megszerezte a teológiai doktorátust. 1899. jan. 14-én a hercegprimás kinevezte a központi papnevelő intézet tanulm. felügyelőjévé s a kultuszminiszterium hozzájárult egyetemi tanárhelyettesi megbízatásához.

Tíz évet töltött e kettős állásában; az egyetemen 11 fél éven át helyettesített majdnem minden tárgyat, de különösen a történelmi tanulmányokat szerette. Négy fél éven át az egyháztörténelmet teljesen önállóan adta elő. Ezenkívül 1898-tól kezdve mintegy tíz éven át az Angol-kisasszonyok polgári iskolai tanárnőképzőjében működött mint hittanár.

1900-ban alapította a nagyarányúvá fejlődött Szent Imre Collegiumot. 1907-ben a hercegprimás megbízta az Erzsébet nőiskolában apologetikus előadások tartásával s ezeket a mai napig is ő tartotta.

1901—1906-ig volt az «Örökimádás» szerkesztője.

Az «Örökimádás» lap nagy lendületet vett dr. Glattfelder Gyula kezében. Ez a gondviselésszerű egyházi férfiú papi lelkületét, fényes tehetségét, imponáló természeti tulajdonságait, erkölcsi tőkéjét, bátorságát és gyakorlati érzékét latba vetette, hogy szónoki temperamentumával, ragyogó irányával és programmszerű egyéniségével az Oltáregyesület ügyeit szolgálva, az Örökimádás-templomot minél előbb a megvalósulás felé vezesse. Kutschera lemondásával Magyarország hercegprimása őt nevezte ki az Oltáregyesület másodigazgatójává; csakhamar ő lett az Örökimádás-templom építési mozgalmanak vezetőjévé. Mint az «Örökimádás» szerkesztője, a sajtó útján propagálta az eszmét, azonkívül gyűléseken, magántanácskozmányokon, zsűriben, technikai problémák megoldásánál mindenütt jelen volt és gyakorlati irányban gyors mentet adott a mozgalomnak.

A budapesti tudományegyetem hittud. kara 1906-ban bekebelezett hittudorrá választotta s 1908. év őszén egyhangú határozattal meghívta az újonnan szervezett egyházsónoklattani tanszékre s egyetemi hitszónokságra, a király pedig 1909. február 8-án egyetemi nyilvános rendes tanárrá s egyuttal egyetemi hitszónokká nevezte ki.

Külön fejezetet kellene írni Glattfelder amaz érdemeiről, melyek a főiskolai ifjúság érdekében kifejtett munkásságához fűződnek. Midőn 1908. májusában a Fehérvári-úton felavatták a Szent Imre-Kollégium díszes új épületét, egyhangú volt a katolikus közvéleménynek az az elismerése,

Glattfelder Gyula csanádi püspök
az «Örökimádás» volt szerkesztője s jelenlegi munkatársa.

hogy ezt a faktort és a keresztény restauráció szempontjából megbecsülhetetlen intézményt dr. *Glattfelder* Gyula úgyszólván a semmiből fáradhatatlan buzgalommal, nagy körültekintéssel, éjjelt nappallá tevő munkássággal teremtette meg. Azóta az új kollégium is szűknek bizonyult és a pesti intézet felállítása, a Fehérvári-úton épült bérház, a tervezett templom

és gimnázium mind Glattfelder munkásságának, jövőbelátásának bizonyítékai.

Az egyetemi ifjúság Szent Imre-Körének fellendítése, működésének kiszélesítése s a Szent Vince-Egylet egyetemi konferenciájának megalapítása által célul tűzte ki magának, hogy az egyetemi keresztény ifjúságban az eszmékért való lelkesedést fentartsa, de látta azt is, hogy kivált a mai egyetemi tanítás mellett keresztény intelligenciát csak rendszeres nevelés teremthet.

De páratlan energiáját nem merítette ki a jövő reménységével való foglalkozás. Társadalmi, karitativ, és hitbuzgalmi téren mindig sokat dolgozott. Konferencia beszédeivel, a különféle katolikus intézményekben tartott előadásaival a lelkeket emelte Krisztushoz s a legfelségesebb Eucharisztianak tisztelete körül is szóval, írásban és tettben annyit fáradozott, amennyire át volt hatva az Eucharisztikus Jézus szeretetétől.

KETTEN A MESTERREL

Fehér fényben, fehér ruhában,
Egy férfi jár előttem egyre.
Vezet, vezet (kezem kezében)
Föl a magányos, nagy hegyekre.
Az emberarcok ködbe vesztek,
Ketten vagyunk a bérceken.
Kézen fogva vezet a Mester,
S én követem.

Megláboltam a pusztaságot,
Homokviharos, sívó tengert.
Szürke porát szivemre szórta,
Szörnyű magánya majd hogy elnyelt.
De tikkadt lelkem felüditve
A mester arca járt velem.
Kézen fogva vezet a Mester,
S én követem.

Behevertem illatos fűre
Az ős regéknek erdejében.
Elálmodoztam rózsás felhőn,
Távol dalon zsongó levélén
De kezét homlokomra téve
S megnyitva álmodó szemem,
Előre mutatott a Mester
S én követem.

Elértem a hegyek tövébe
S indultam fölfelé nyomában.
Diderogtem a szirti szélben
S a szikla megvérezte lábam.
Ha megálltam, szemembe nézett
És rám mosolygott csendesen.
S belém szállott a Mester lelke.
És követem.

Mikor az első csúcsra értem,
Verejtékes nap estelén,
Megkísértett a nagy Kísértő,
És egy világot tárt elém.
De a mester szemembe nézett,
Szomorú szemmel, könnyesen,
S rajta kívül nem láttam semmit.
És követem.

Járok magányos hegytetőkön,
A magasságos szirihazában.
S egy férfi jár előttem egyre,
Fehér fényben, fehér ruhában.
Magunk vagyunk. A kezem fogja,
Belke lobog a lelkemen.
Kézen fogva vezet a Mester,
S én követem.

Fel a magyar Sionba!

EGY HALDOKLÓ ország a nagy Kyrus és Darius egykor hatalmas birodalma, a mai Perzsaország. Dicsőségét, egykori fényes városait, palotáit évezredek homoktenger borítja; haldokló ágyánál virraszt a britt oroszlán és orosz fehér medve, — várják, míg kiadja lehelletét, hogy aztán megosztozkodjanak a koncon.

Igy múlik ki szemeink előtt egy hajdan hatalmas világbirodalom.

Igy múltak ki már más hatalmas népek országai.

Az egyház látta őket virágzásukban és az egyház ott volt temetésüknél.

Voltak, nincsenek!

Az egyház él. Krisztus uralkodik! Az egyház Krisztus misztikus teste és e test élő, mert szíve e nagy testnek az élő Isten maga — a kenyér-színében: az Eucharisztia, az Oltáriszentség.

Innen újul meg a vére, innen merít új erőket, hogy a századok viharait túlélje.

Léleketvétele e nagy erkölcsi személynek: az Egyháznak — az égbe szálló imádság.

Hogy ez az életműködés annál erőteljesebben történjék, az egyház feje, dicsően uralkodó X. Pius pápa, a mindent megelevenítő forráshoz utasít minket: Az Eucharisztiahoz, eucharisztiai nagy világünnepségekhez s főleg a gyakori szentáldozáshoz.

Két év múlva tőszomszédságunkban, az osztrák fővárosban, Wienben lesz megtartva az Eucharisztiai világkongresszus.

Eddig mindenütt szemkápráztató fényességgel és pompával lett megtartva; a végeredmény mindig a hit megifjodása volt és a gyakori szentáldozás gyakorlatba vétele.

Nemrég — mintegy előkészítőül — a cseh katolikusok Sionjában Strahowban gyűlt össze a papság — 400 ember — hogy letárgyalják a hitéletre oly szükséges dolgokat: a modernizmust, a gyakori szentáldozás kérdését és az eucharisztiai világkongresszuson Madridban (1911.) és Bécsben (1912-ben) való részvételüket.

Ez a strahowi ünnepség páratlan fényvel és nagy lelkesedés közepette folyt le.

Híres szónokok, egyetemi tanárok szerepeltek mint előadók.

Minden az Oltáriszentség köré volt csoportosítva. Minden lelkesedés központja a századok királya (rex saeculorum) volt: a szentségtartó tabernakulumban az ő szerény trónján; a kenyér színében, mint királyi palástban.

Az igen sok és szép megtörtént, megbeszél, letárgyalt és elfogadott dolgok, javaslatok közül csak kettőt emelek ki.

1. Egy bizottság küldessék ki, melynek feladata az eucharisztiai irodalmat előmozdítani, terjeszteni, kisebb és nagyobb munkákat írni, iratni és a nép közé vinni, terjeszteni. Bizony! apostoli dolog ez!

2. A második pedig, hogy nagyobb helységekben tartsanak eucharisztiai triduumokat¹ lehetőleg nagy lényvel, szép beszédekkel, szívhez szóló buzdításokkal a gyakori szentáldozás és templomlátogatásról.

A kisebb helyeken egy napi ilyen eucharisztiai ünnepeket tartsanak a gyakori szentáldozás ajánlása céljából.

Ha ezt hazánkban is lehetne keresztül vinni; ha itt is, a magyar Sionba, Esztergomba lehetne összegyűjteni a papságot — mert hisz tőle kell a gyakori szentáldozás szokásának kiindulnia — mily jó volna. A külföldiek jó példát adtak. Buzduljunk. Axf.

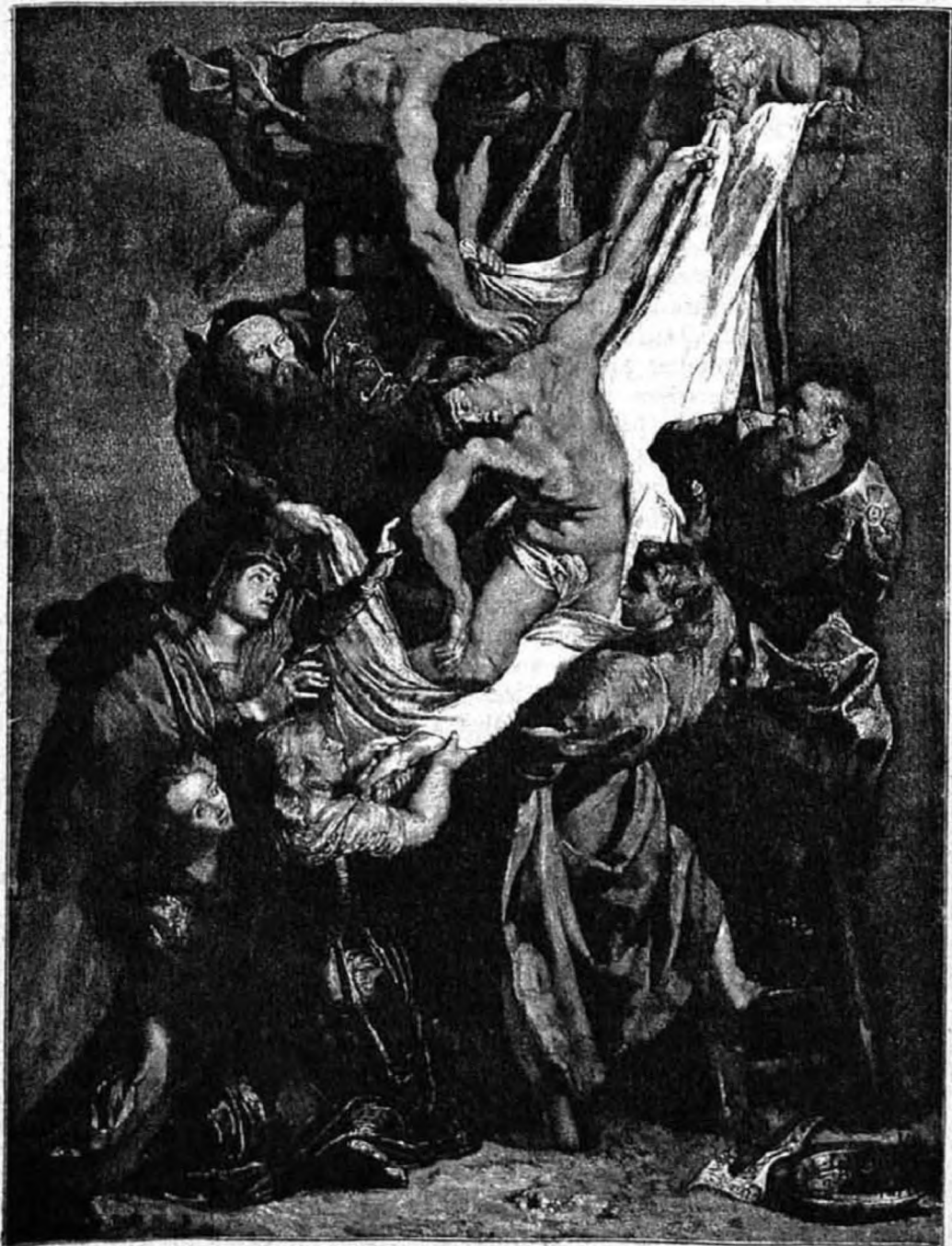
Szentmise hallgatás köznapokon.

SZENT PÁL apostol az egyházat Krisztus misztikus testének nevezi. Az emberi testben a szív az a szerv, amely az utér által az egyes testrészekbe új vért s így mintegy új életet visz. Az egyház misztikus testének is van egy ily szerve, ily szíve: az eucharisztikus Úr Jézus. Ezen szívnek ütere, mely az egyház tagjaival a kegyelmi életet közli: a szentmise folytonos bemutatása. Nagyon természetes tehát, ha *az egyháznak az a forró kívánsága, hogy a hívek gyakran, lehetőleg mindennap jelenjenek meg a szentmisén*, amely számukra egy állandó és bőséges kegyelmi forrást nyit.

Az anyaszentegyház második parancsolata az, hogy vásár- és ünnepnap szentmisét hallgassunk. Ezzel az egyház a köteleesség határát szabta meg, de nem mondja, hogy hétköznapokon a szentmisén megjelenni fölösleges. A trienti szent zsinat az egyház nevében, 22. ülésben ezen határozatot hozta: «A lelkészek figyelmeztessék a híveket, hogy *gyakran* vegyenek részt a szentmisében, de legalább vásár- és ünnepnap». Tehát az egyház kívánja a gyakori szentmise-hallgatást s mint a legkevesebbet követeli a vásár- és ünnepnap szentmisén való részvétet.

Az «Apostolok Cselekedeteiben» olvashatjuk, hogy az első keresztények nemkülönben az utánok következő hívek naponként megjelentek a szentmise áldozat bemutatásán. A katakombákban nem egyszer e miatt halálos veszélynek tették ki magukat, mert érezték, hogy nem lehetnek el a szentmise kegyelme nélkül. S az egyházban a jámbor lelkek minden időben át voltak hatva ama gondolattól, hogy nincs szentebb s Istennek tetszőbb cselekedet, mint a szentmisén való részvét.

¹ Három napos ájtatosságot Oltáriszentség kitételével.

Az Úr testének levétele.

Sajnos, a mai világban a hit és a vallás gyakorlatai iránt közönyösebbek lettek az emberek és azt mondják, hogy erre nincs idejük. A bajtulajdonképpen nem az idő kevés voltában áll, hiszen mulatságra, szórakozásra mindig jut idő, hanem a hit iránt való elhidegülésben. Azért elsősorban növeljük az emberekben a hitet, vezessük őket a keresztyény világnézetre, állítsuk szemeik elé az egy szükségest: a léleknek gondozását, azután magyarázzuk meg a szentmiséről szóló tant; annak lényegét, értékét, gyümölcseit, mutassunk rá arra, hogy az áldozat, Krisztusnak a keresztfán bemutatott áldozatának megújítása, melyet maga Krisztus alapított s ő maga imádkozik értünk annak bemutatása alatt. El ne felejtjük hangsúlyozni, hogy a szentmise a kegyelmek forrása, a keresztyény élet iskolája, mely megtanít minket az élet küzdelmeiben, gondjaiban, veszélyeiben, szenvedéseiben helyesen. Istennek tetsző módon, meglegedetten, boldogan s érdemszerzően élni. Itt sajátíthatjuk el az áldozatos szellemet, melyre oly nagy szükség van s mely nélkül nincs keresztyény, nincs igazi élet.

Aki a szentmisének értékét, értelmét, gyümölcseit ismeri, az nem fog meglegedni azzal, hogy csak vásár- és ünnepnap vegyen azon részt, hanem ha körülményei megengedik, mindennap részt fog venni.

Először az ifjúságot kell ez eszmének megnyerni. Ha a gyermek, az ifjú s leány megszokják a napi szentmisét, úgy később sem fognak idegenkedni tőle. Azért úgy a hitoktatók, mint a szülők és tanítók azon legyenek, hogy a gyermekeket a szentmise gyakori hallgatására édesgessék. Nagy hiba lenne őket arra kényszeríteni, mert így ép az ellenkező hatást érik el, hanem öntudatosan kell őket a templomba vezetnünk.

Ezt már az első áldozóknál kell megkezdenünk. Ezek szívébe nagy szeretetet kell az eucharisztikus Úr Jézus iránt csépegtetnünk és úgy rávezetnünk őket a mindennapi szentmise hallgatására, hogy később ez lelki szükségletüké váljék.

Felebarátainkat beszéljük rá, hogy e tekintetben jó példával járjanak elől. Ha csak egy szentmise volna az egész világon, a jó katolikusok mily nagy áldozatokra volnának képesek, hogy azon részt vegyenek. S viszont mily nagy hálátlanság az emberek részéről a végtelenül szerető Úr Jézus iránt, hogy a szentmisét annyiszor elhanyagolják. Mennyi kegyelmet utasítanak vissza ezáltal, holott könnyen hozzájuthatnának oly segítséghez, milyent máshol nélkülözniök kell.

A naponkinti szentmise hallgatásnak egyik kitünő eszköze az Oltár-egyesületbe vagy a Jézus szent Szíve társulatba való belépés. Ki itt komolyan veszi kötelességeit, úgy csakhamar rájön arra, hogy köznapokon is résztvegyen a szentmisén.

A gyakori gyónó és áldozó is oly alkalmas időt fog magának választani, midőn a szentségekhez való járulást a szentmisével kötheti össze.

Ha a családban, vagy az ismerősök, előljárók, alattvalók közül valaki meghal, úgy a jó katolikus azon lesz, hogy a gyakori szentmise-hallgatása, vagy felajánlása és a szentáldozáshoz való járulása által segítsen meghalt felebarátján. A vett kegyelmekért, testi-lelki javakért a legméltóbban a szentmise által adhatunk Istennek hálát szerencsétlenségünkben, bajainkban hol remélhetnénk több vigaszt, erőt, mint az Úr oltáránál? Bűneinkért hol tehetnénk jobban eleget a szentgyónáson kívül, mint a szentmisének gyakori hallgatása által?

Azért, ha csak tehetjük, ne mulasszuk el még köznapokon sem a szentmisét s váljék ez köztünk oly szent szokássá, mint a mindennapi imádság.

R.

Husvétkor

ÖRÖMTŐL lüktető Alleluja visszhangzik az egyház szentelt csarnokaiban. A halottaiból dicsőségesen föltámadt Megváltó fennen lengeti a feltámadás zászlaját, fennen hangoztatja a halálon is kivívott győzelmét, mondván: *Bízatok, én meggyőztem a világot.* (Ján. 16, 33.)

S az egész kereszténységnek figyelme az üres sír felé fordul. Mily szomorú volt ez a sír a nagypéntek alkonyán, midőn a keresztben elvérzett Üdvözítő szent testét oda temették! Az evangéliumok szűkszavú elbeszélésén is mennyi fájdalom reszket át? Mennyi művészt ihletett már meg ez a lelket megindító jelenet? Ecsethez nyultak, hogy áhitatból, szomorúságból és szívet hasító fájdalomtól megfessék azt a temetést, melynél szomorúbbat, lelket megindítóbbat nem látott még a világ, mert akit temetnek, az élet és halál Ura ő és aki e drága halottat elsőnek kíséri, az Istenanya ő, az a kiválasztott Szűz, kit Isten minden teremtmények fölé magasztalt fel istenanyai méltóságában. A halott nem vérzik már — utolsó csepp vérének is kiverte szívéből a lándzsadöfés; anyja sem sír többé, — elfogytak mind a könnyűi, csak a néma fájdalom tépi zúgó viharként anyai szívét. Azután elzárják a sírt, nagy követ hengerítenek eléje és a zsidó papok s írástudók lepecsételik a zsinagóga nagy pecsétjével, sőt öröket is állítanak a sír elé, azt gondolván, hogy így végkép megakadályozzák a gyűlölt Názárethinek amaz ismételt tett kijelentésének teljesezését, miszerint harmadnapra feltámad.

Szánalmas vergődése az emberi gonoszságnak! Egy halottat őriztetnek páncélos, lándzsás katonákkal, egy halottól félnék! De értem e félelmet! Hisz ők is látták a jeleket, melyek csak az imént játszódtak le szemeik előtt. Látták, mint sötétült el a nap, elrejtve fényes arcát, hogy ne kelljen néznie a hóhérok borzalmas munkáját s a keresztre feszítettnek gyötrelmes

haláltusáját. Hallották, mint dörög az ég, mint reng-roppan a Kálvária sziklája. Fülükben cseng még a római százados bátor hitvallása: *Valóban, ez ember Isten Fia volt!* (Márk 15, 39.)

A lelkiismeretnek elnémiíthatlan szava is egyre hangoztatja nekik annak a halottnak ismételt szavát: *Harmadnap mulva feltámadok.* (Máté 27. 63.)

S valóban! a harmadik nap hajnalhasadásába már belevegyül a feltámadottnak Alleluja éneke! Az a sír, amelybe temették, nem vált a romlás-bomlás kamarájává, hanem az élet és örömmek dicsfényben úszó csarnokává. Kikelt a sírból, *hogy kinyilatkoztassa nekünk az ő dicsőséges életét, mely ott fenn az égben és itt lenni köztünk a legméltóságosabb Oltáriszentségben szüntelenül él.*

Valóban dicsőséges a mi édes Jézusunk. Nézzétek őt a feltámadás után. Mint fénylik-ragyog az ő szentséges teste, mint tündöklök a dicsőség fényárjában. A véres barázdák, melyeket e kegyetlen hóhérok szentséges testén ostoraikkal felhasítottak, mind eltűntek, — csak szentséges őt sebes maradt meg, hogy azt az igazságos Isten engesztelésére állandóan felmutathassa értünk. A fájdalmak férfiúja most a dicsőség királya. Tövisszorosú helyett az égi glória övezi homlokát. A csúfság nádszála helyett keze a feltámadás zászlaját lengeti. A gyalázat biborrongyai helyett az isteni dicsőség lángpalástja fedi szentséges testét. Szemeiből, melyeknek fényét a mondhatlan kín és gyötrelmek megtörte volt, ismét isteni fenség sugárzik elő. Féregnek mondotta őt a próféta szenvedésében s az emberiség söp-predékének; nézzétek most: csupa kellem és báj ömlik el arcán, csupa erő és hatalom egész alkatán. Akkor a gyalázat oszlopához kötözték, hogy megostorozzák, majd a keresztre szegezték, hogy megöljék; most az Atyaisten jobbán ül, hogy ott dicsőségben uralkodjék, míg nem eljő itélni eleveneket és holtakat. Ime az Úr Jézusnak dicsőséges élete az égben! Mily hálával tartozunk neked, óh dicsőséges Krisztus, ki nekünk is megszerezted az e dicsőséges élethez való jogot?

De még ennél is többet tett értünk a mi édes Üdvözítőnk. Nézzétek őt az utolsó vacsorán: szeretete túlrad, kiömlik, kicsordul szentséges Szívéből — a legméltóságosabb Oltáriszentség alakjában. Munkámat elvégeztem — szól mintegy — a megváltást befejeztem. Visszatérek Atyámhoz, akitől jöttem. De itt maradok egyúttal köztük, azok között, akik keresztre szegeznek, szomorítanak majd számtalanszor, de akiket én ki-mondhatatlanul szeretek. S hogy el ne ijesszem őket magamtól, elfödöm dicsőségem fényét, kenyérnek szerény leple alá rejtőzöm, hogy csupán ízének édességét érezzék... Így alapítja meg földi dicsőségének szentségét. Ez a dicsőség abban áll, hogy innét — az oltárról és ezzel — az Oltáriszentséggel hódította meg az egész világot. Bizonyíték rá az egyháznak első három százados története. Nap-nap után kivilágosodnak a földalatti

templomok, a katakombák — fáklyák égési nyomait még most is látni nem egy helyen — s összegyűlnek a hívek, hogy szentmisét hallgassanak és megáldozzanak. Innét mennek nem egyszer az Amfiteátrumnak keresztény vértől áztatott porondjára. Mint foglyokat hozzák őket oda, hej, de felvonulásuk méltóságteljesebb, mint a Caesaré. Megvetett csöcseléknek mondják őket, de megjelenésük tiszteletet parancsolóbb, mint mikor a Senatus vonul fel a Capitoliumra. Halálra hozták őket ide és ők — énekelnek. Utolsó órájukat élék és ők — vidámak. Ki vannak éheztetve, mert napokat töltöttek a mamertini börtönben, de túlvilági erő ömlik el alakjukon, mely félelemmel tölti el Lybia oroszlánját és párducát. Ime, az eucharisztikus Úr Jézus dicsősége! Az ő szent teste és vére nevelte e hősokeket. A pogányság százerei bámulva nézik e csodás változást és — seregesen térnek meg a Krisztus hitére. Megtérésük az Oltáriszentség dicsősége! S e dicsőség a századok folyamán nem lohad, nem fogy ki sohasem. A századok szinte versenyeztek az Oltáriszentség dicsőségének emelésében. Tanuk rá a fenséges bazilikák, a méltóságteljes dómok, a diszes kelyhek, a drágaságoktól ragyogó monstranciák. S mind e drágaságoknál is értékesebbek a lelkek, melyek a szentség körül csoportosulnak s azt gyakran és naponként méltóan magukhoz veszik. Ez az Úr Jézus legfőbb dicsősége e földön!

Mindkettőre hívatta vagyunk édes mindnyájan. Énekeljünk azért mi is örömteljes, boldogságtól lüktető Alleluját!

Dr. Babura László.

★ NAGYPÉNTEKEN ★

Oh ha pacsirtává
Behelne ma vállnom,
Ha a keresztfára
Behelne ma szállnom,
Szomorúan, búsan
Azt zokogná ajkam:
Könyörülő Jézus
Könyörülj meg rajtam!

Ha folyondár volnék
Átölelném fádat,
Megcsókálnám százszor
Vértől ázott lábad,
Szívedet, meg ajkad
S odasugnám halkan:
Könyörülő Jézus
Könyörülj meg rajtam!

Ha harmatcsepp volnék
Oltogatnám szomjad,
Te a bűnösöket
Szent Szívedre vontad,
Nem hiába volna
Benned bizodalمام:
Könyörülő Jézus
Könyörülj meg rajtam!

Oh ha odahúznál
Szent Szívedre engem,
Oh ha szabad volna
Veled égbé mennem,

Hálaimát zengne
Szívem, lelkem, ajkam,
Könyörülő Jézus
Könyörülj meg rajtam!

Hortobágyi József.

Alleluja! Alleluja!

IGY SZERETNÉK diadalmas husvétii örömben felkiáltani; ha azt a nagy népsokaságot naponkint az Úr oltára felé áramlani látom. Alleluja! Győzünk. Győz az eukharisztikus gondolat!

Száz, vagy annál is több áldozó, csak egy mise végén is, mikor négyszer vagy hatszor is van reggelenként áldoztatás! És ez napról-napra hétfőn nem kevésbé, mint a hét utolsó napján, asszonyok, férfiak és ami a legvigasztalóbb, gyermekek és serdülő ifjak: ugyan ki merte volna ezt még öt, névvel ezelőtt megjövendőlni?

Hogy ráztuk tamáshitben fejünket, mikor a pápai rendeletet vettük! Hogy ámultunk megjelenésén és vártuk tétova, míg rövid szenzáció után nesztelen a feledés örvényébe sülyed. Jámbor utópiának, a különben tapasztalt szentatya elhamarkodott intézkedésének tartottuk, amellyel nem tudtuk, hogy mit csináljunk.

És most ime! az utópia valóra vál, a jövő nélkül valónak itélt intézkedés jelentőséggel teljesebbnek bizonyult, mint sok nagyszabású, emberi okoskodás szerint is kifogástalan pápai rendelet.

Egy látogatott papi konferencia szüntelen megismételt alapgondolata jut itt eszembe: Az egyház nem tesz balfogást.

Balfogást? Ugyan ki gondolna többet balfogásra, ha azt a hullámozó embertömeget látja reggelenként a legmélyebb áhitatban, lesütött szemmel és mintegy érezhető érzékelhető forró vágyakozással az oltár felé áramlani? Ha ez egy liberális városban volt lehetséges, mit ne várjunk a mi hívő keresztény népüktől?

Boldog család! — gondolom magamban ez áhítatos összeszedettség láttára — boldog család! boldog férj! boldog feleség! és mindenekelőtt boldog gyermekek! kiknek első tekintete reggelenként egy Istenével egyesült édesanyára, Krisztus szeretetét szívében rejtő hitvestársra esik.

Óh barátjai az Úr Jézusnak! Igaz és önzetlen jótevői az emberiségnek folytassátok fáradságos munkátokat, keltegetétek a lelkekben a Krisztus utáni vágyakozás szent érzelmeit, növeljétek szavatok, példátok, buzdítástok által e boldog családok, boldog hitvestársak és legfőképp e boldog gyermekeregek számát. Akiben van igaz lelkesedés Krisztus érdekeiért, aki igazán szíven hordja nemzete, az emberiség üdvét, nemcsak örök, de ideiglenes, földi üdvét és jólétét: fel! sorakozzék a gyakori szentáldozás buzgólkodó hívei közé, terjessze a maga körében befolyásához, állásához képest a gyakori úrvétel üdvös szokását. Többször el-elnezem a boldog anyát, amint két kis gyermekével, az egyik jobbán, a másik baloldalán, az Úr szent asztalához lép és szivemben szent lelkesedés tüze támad. Keresztény szülők! Kezesztény családapák, családanyák! így szeressétek,

így neveljétek gyermekeiteket! Szeressétek az isteni gyermekbarát áldást osztó napi csókjában, neveljétek az angyali eledelek szüzességét fakasztó

A gyulafehérvári irgalmas nővérek temploma, ahol az Oltáregylet imádásait tartja.
Az 1911-iki erdélyi oltáregyleti kiállítás alkalmából.

erejével. Ne rösteljétek a csekélyke fáradságot. Bizzatok a pápai rendelet életrevalóságában. Nem emberi intézkedés az. Az egyházkormányzó isteni Lélek sugallata és Krisztus erős, nagy kívánsága az. Krisztus, a szívek és

századok királya, maga akarja kezébe venni nevelésünk fontos ügyét. Meg akarja nyilvánítani mindenhatósága erejét. A gonosz lélek mintha nagyobb szabadságot nyert volna napjainkban a világ megpróbálására. De az Ur nem akarja elhagyni őseit. Hull a szemét; de választottjai annál dicsőségesebben állanak a nagy romlottság áradata közepett kősziklája biztos talapzatán isteni vére erejével övezve, isteni fénye sugaraiban, rendületlen nyugalomban örvendezve. Christus vivit, Christus regnat, Christus vincit! Krisztus él! Krisztus uralg, Krisztus győz! Krisztus él! És hol él igazabbul, mint itt az oltár szent szekrényében, az élet áldott kenyérében? Óh igen! Itt él igazából. Él isteni erővel, emberi érzélemmel. Él, az angyalok mennyei karától hódolattal imádván és választottjainak önzetlen szeretetétől övezve. Él, mint diadalmas király és szerető jóbarát. Él, mint lelkünk tápláléka és gyógyító orvossága. Él, mint békefejedelem és örök üdvünk szigorú bírása. Él, mint Mesterünk, Üdvözítőnk, Jézusunk, mindenünk. Emmanuel! Isten velünk.

Isten választott népe körében.

És mert él, uralkodik. Krisztus élete uralom. A Főlséges uralma, a Mindenható uralma. Uralom a Kereszt erejében, a végtelen istenszeretet mindenhatóságában. Krisztus király. Az igazság birodalmának dicsőséges fejedelme.

Azért nem csak uralkodik, de győz is.

Krisztus él, Krisztus uralkodik, Krisztus győz. Uralkodik mert él. Él a titokzatos Szentség kedves homályában és a szívek természetfeletti életében. Él kegyelmeinek áldott bőségében és vétele által fakasztott erények termékeny pompájában. Élete titok, élete varázs, élete szentség és erény. S azért uralom is. És mert uralom: győzelem. Az élet győzelme a halál fölött, a tavasz győzelme a merevség és fagy fölött, az erény győzelme a bűn és bűnös hajlam fölött.

Óh áldott élet! Óh áldott uralom! Óh dicsőséges győzelem!

Jézus, a szívek királya; Vedd birtokodba szívünket, uralkodjál benne és fölötte malasztod erejével, segítsd győzelemre a hidegség és közöny, a léha restség és kényelemszeretet, a bűnös hajlam és emberfélelem fölött.

De ne csak bennünk élj, ne csak fölöttünk uralkodjál és ne csak minket segíts győzelemre; élj, uralkodjál, győzz általunk és bennünk a világ közönye, a világ hidegsége, a világ bűnös félelme és gyáva rab-szeretete fölött. Győzz az emberiség fölött.

Folytasd és járd végig dicsőségesen megkezdett diadalutadat. Ime várnak a szívek, várnak a tespedő lelkek. Jég és fagy nem az élet eleme, merevség és terméketlenség nem a boldogság tényezője. Igazság kell a lelkeknek. Szeretet kell a szíveknek. Élet, bőség, termékenység az emberiségnek. Igazság napja! kelj föl tehát ragyogó fényedben. Örök szeretet! telítsd és tágyítsd az összezsugorodott szíveket! Te, az élet, a bőség, a

termékenység isteni összfoglalalja, hassad át és termékenyítsd meg a tagadásban kimerült emberi emléket!

Krisztus! Király! Ez a te életed. Ez a te uralmad. Ez a te páratlan győzelmed.

Ti pedig Krisztus barátjai! Az Oltáriszentség igaz tisztelői! Folytasátok bizalommal az édesen terhes munkát. Krisztus föltámadt. Az üdvösség napja megkezdette diadalmas körútját.

Krisztus él. Krisztus uralkodik. Krisztus győz.

A szívek megnyílnak. A lelkek epednek az élet kenyere után. Az eucharisztikus gondolat hódít. *Digitus Dei est hic*. Az Úr keze markolásának erőteljes nyoma ez. Ha más nem bizonyítaná a pápai rendelet felsőbb sugalmaztatását, mint a minden várakozás ellenére történő gyors megvalósulás: ez egymagában is elégséges bizonyíték volna arra, hogy itt nem emberi számításról, emberi ész rövidlátó okoskodásáról van a szó. Emberi ész, emberi számítás ez eredményt előre nem sejtette. Mily aggódo szánakozással kísértük a rendeletet első körútján a világ körül. Mint vártuk, míg gyors röppenéssel visszatérjen oda, honnan kiindult, csendesen nesztelenül, még mielőtt elleneink észrevennék és gúnyuk új, ezúttal nem egészen alapozatlan céltáblájává szögezzék. Nos a rendelet megfutotta útját, lassan, nyílt arccal, méltóságosan futotta meg és elleneink, meglapulva észrevétlen hagyták; a hívő nép ezrei és milliói pedig édes örömben ujjongtak a rég várt, rég óhajtott, közelebből még nem ismert, de érző-értő lélekkel finoman sejtett mennyei hírnök megjelentekor.

Megfutotta útját a nagy rendelet: és a brit birodalom protestáns fővárosa ünnepélyesen föllobogozza házait és palotáit, kivilágítja utcáit és kikötőit. Megfutotta útját: és Köln, a szent Köln megfeszítve minden erejét, mozgásba, izgalomba hozva minden idegét bámulatos fényt és méltóságot fejt ki az eucharisztikus Üdvözítő méltó dicsőítésére. Megfutotta útját a pápai rendelet: és a nyomában fakadt lelkesedés nemcsak nem vesztett erejéből, hanem öt év múlva valóságos világünnepéppé fokozódott a mont-realei százazrek gyűlésének elnyomó fölségében.

A lavina megindult. Isteni kéz görgeti.

Két év múlva immár hazánk közvetlen tőszomszédságáig ereszkedik az óriás gomolyag. 1912-re Wienben tervezik az eucharisztikus nagygyűlést. Nem kínálja-e föl az isteni Üdvözítő mintegy szent erőszakkal egy eucharisztikus nagygyűlés megbecsülhetetlen kegyelembőségét kegyelmekben oly annyira szűkölködő hazánknak? Nem harsogó tárogató-e a wieni nagygyűlés, hogy: Mária népe, a Nagyasszony lovagias nemzete csak te akarj az óriás világmozgalom elől kicsinyesen elzárkózni? Csak te akarj eucharisztikus nagygyűlés, a szentségi Jézusnak bemutatott hódolati világünnep nélkül maradni?

Jézus barátjai! Az eukharisztia hívei! Naggyűlést teremteni, mely méltó legyen tárgya föntségéhez és arra, hogy a nagy világ reá irányítsa figyelmét: ez nem egy esztendő munkája. Ehhez több esztendei megfeszített fáradozás, önzetlen áldozatkézzég, kitartó el nem lankadó buzgókodás kell.

Fölkelt a nap. A köd oszlik-foszlik.

Krisztus, az Úr, megmutatta, hogy él. Megmutatta, hogy uralkodik, ha akar és győz.

Megkezdette diadalútját az Óriás! Ki állhat ellent hatalma mindenhatóságának?

Fáradozásunk tehát nem hasztalan.

Krisztus él. Krisztus uralkodik. Krisztus győz.

Munkára!!

Szentségi Jézus! jöjjön el a te országod hozzánk is, minél előbb, minél teljesebb fényben.

Uram Jézus jöjj!

Klett István S. J.

Menjetek Őhozzá...

«Holttetem vagy és élőnek mondd magad...»
Apocalypsis.

M. Guilhem szépen megkefélve, illatosan felesége-kötötte tengerzöld nyakkendővel, kifogástalan tavaszi öltözetben, amit a vidám, napsugaras reggel tiszteletére öltött föl, ajkán viruló mosollyal haladt a lépcsőn lefelé.

Lassan lépked, mert keztyűje kellemetlenül szorítja jobbkezét, amiért nem is foghat kezét. Amint a lépcső fordulójához ér, fölpillant és szomszédját, M. Mirtey-t, látja meg, aki a kapunál nyilván vár valakire.

Valakire?... Talán épen ő reá!... Természetes... Hisz majd minden reggel együtt mennek egyről-másról társalogva, mint az olyan emberek, kiknek az eszmecserére máskor úgyszincs vesztegetni való idejük. Az «Alma»-hídnál azután elválnak. M. Guilhem a bank felé tart, M. Mirtey pedig a belügyminiszterium felé, ahol osztályfőnök.

- Jónapot szomszéd!...
- Jónapot!
- Együtt megyünk?
- Nem... ma nem... várom a káplánt.
- Papot...
- Azt.

A montreáli csodás éjszakák. Tűzijáték a szentségi körmenet után.

— Rosszabbul van atyja? ...

— Sőt, jobban érzi magát ...

— De akkor minek ...

— Mivel valószínű, hogy egy hónapon belül nem hagyhatja el szobáját, elhatározta, hogy ma végzi el husvétii gyónását ...

— ... Husvétii gyónás ...

Oly elképedés érzett ki e szavakból, hogy M. Mirtey nem tudta elfojtani mosolygását.

— De hisz ez nagyon természetes!

— Én ... nem tudom ... nem ... nem ... nem vagyok jártas a dologban ...

— Ugyan ...!? Óhajt e kis szertartásnál jelen lenni? ... Ajtónk kétszeri csengetésre nyílik ...

— Oh köszönöm ... Ez úgy hatna rám ...

M. Mirtey hirtelen kézmozdulattal félbeszakította:

— Bocsanat ... Ott jön a főtisztelendő úr.

Tényleg a pap közeledett hosszú, fekete köpenyben. Első pillanatra semmi sem különbözteti meg a többitől, de jobban szemügyre véve a szokott papi komolyságnál is nagyobb volt összeszedettsége.

Nem válaszol a háziúr üdvözlésére sem, aki kalappal kezében alázatosan megy előtte a lépcsőn.

— Érdekes — mormogta M. Guilhem, — kedvem volna elfogadni a meghívást ... Érdekes lenne ... Mégse! ... De mégis ...

Pillanatnyi habozás ... és a bankár lefelé tart a lépcsőn.

Az ajtó nyílik.

Mindenütt virág, bimbó, zsenge fakadás, öt gyermek: három fiú, két leány; az édes anya, a nagyanya ... az egész család sorfalat térdelnek, azután felemelkednek és követik a papot.

M. Guilhem csatlakozik hozzájuk. Ime már a nagyatya szobájában van ...

Nagyon érdekes lesz — gondolja — ha szétnéz ebben a szobában, hol a legkisebb tárgy is ünnepi hangulatot lehel.

A magas pálmák egymásra hajolnak, a gyertyák égnek, az íróasztal hófehér oltárrá változott, melyen a reggeli napsugár fényben fűrészi a színes virágokat. Van itt az árvalányhajtól a szegfűig és az arany-piros azaleáig minden.

Egyik sem elég szép a jó Isten számára.

A család felújította e bensőséges szobában a virágvasárnapi és a

bethániai ünnepséget, mikor Mária és Mártha virággal kezükben fogadták a Mestert...

Az oltárral szemben várakozik a nagyatyja. Olyan szép, olyan boldog hófehér ágyán. Unokái odajönnek az ágyhoz és kiterítik az áldozási kendőt, amit maguk hímeztek.

E kedves családi körben örömtől sugárzó arccal végezte teendőit a pap. A legidősebb fiú felel a szertartás imáira. És amikor a kis szent Ostya a miniatűr aranykelyhecske fölé emelkedik, a napsugár dicsőítve, imádva körülragyogja és mindenki úgy érzi, mintha imázva lehajtott fejére bensőséges áldás szállna le... édes, boldogító áldás... amilyen a Barát áldása barátaira...

Ecce Agnus Dei!...

Bevégződött. Mindenki távozik és magára hagyják a nagyatyát, hogy kiönthesse a jó Isten előtt a maga kicsiny és nagy óhajait. Elkészítik a nagyapa teáját, hogy amikor csenget érte, behozhassák...

— Főtisztelendő úr, nem óhajt reggelizni?

— Óh köszönöm, sietnem kell...

A pap szívélyesen kezet fog mindenkivel és eltávozik.

Utána a két férfi is távozik.

— Ez a kis szertartás nagyon megható — mondá Guilhem begombolva felöltőjét.

— Úgye?

— Azt hittem, ezt csak a halál előtt szokták végezni.

— Micsoda beszéd ez! Sok beteg van, aki gyakran áldozik otthon.

A mult esztendőben, mikor beteg voltam, én is így végeztem a husvétii szentáldozást.

— Hogy-hogy? Ön elvégzi a husvétii...

— Miért ne?...

— Ez kissé bizarr.

— Miért volna ez bizarr?

— Vannak nagyon sokan, akik nem végzik el...

— Micsoda bizonyíték ez oly intelligens férfi előtt, mint ön... Különben is vannak nagyon sokan, akik elvégzik... A templomok teli vannak és valósággal ostromolják a gyóntatókat... És ön?

— Én?

M. Guilhem mosolyt erőltetett ajkára.

— Bizony már harminc, nem: harmincöt éve...

— Úgy? Azt hittem, ön katolikus...

— Az vagyok! Hiszen megkereszteltek, megbérmáltak, áldoztam is, megházasodtam...

— Nos akkor én nem értem ...

— Talán azt akarja, hogy meggyónjak?

— Miért ne! Ismerek akadémiкусokat, mérnököket, kiváló tudósokat, akik gyónnak ... és havonként gyónnak ...

— ... Halálom óráján ... nem mondom, de most ...

— És hátha ez a halála órája ...?

— Nem

— Uram ön következetlen! Kereszténynek mondja magát és elmulasztja a legfőbb keresztény tettet. Olyan, mint az építész, aki oltár nélkül épít templomot. ... Ime az «Alma»-híd ... Sok szerencsét! ... Nem beszélek tovább badarságot!

— De csak beszéljen kérem, talán még használ ...

Kezet fogtak úgy, mint eddigelé, de a bankár kissé még visszatartotta szomszédját:

— Folytatjuk még a beszélgetést, ügye?

— Amikor óhajtja ...

M. Guilhem mély gondolatokba merülve ment Páris felé ...

De amint ment ... a járókelők, a kocsik tömkelegében, a rikkancsok lármáján és az utca minden prózaiságán keresztül hallgatja lelkiismeretének szavát ... Mintha messziről jövő, eltompult visszhang volna csak ... És lelki szemei elé rajzolódik az ősz aggastyánnak boldogságtól sugárzó arca, amint a szentostyára néz, amit a pap tart kicsiny arany kelyhecske fölött:

Ecce Agnus Dei!

Pierre l'Ermite után *Gáspár Pál.*

AZ ELMOZDÍTOTT KÖVÖN

Mikor a husvét harangjai csengnek,
Szólítja lelkem fényes napkelet.
Elszállok szárnyas vágyain szivemnek.
Naptalan lelkek tarlói felett.
Odaszállok, odaülök a köre,
Ahol az angyal ül, a sirnyitó,
A legnagyobb hír szertehirdetője.
Nézése mint a villám, ruhája mint a hó.

És látom ott, aki él, aki felkelt,
Kiben az óság ujrászületett,
Az ősebbü, a diadalmas Mestert,
Ki magához von minden lelkeket.

Érzem a vonzást. És csak nézem, nézem.
(Ez a tekintet lelkeketnyitó)
Amíg lelkebe olvadok egészen.
Nézése mint a villám, ruhája mint a hó.

Csak nézzük egymást. S e sugárverésre
Mi régi volt szivemben, mind kiég.
És belémveti szeme ihlefése
Az újulásnak husvétii tüzét.
És érzem, hogy új lélekkel kelek fel,
Szárnyam nőtt, érzem, izmos, csattogó.
Feltámadtam a Mesterral ma reggel.
Nézése mint a villám, ruhám miként a hó.

Sik Sándor.

Andechs kincse

A csodás ostyák egyházi vizsgálata.

Folytatás.)

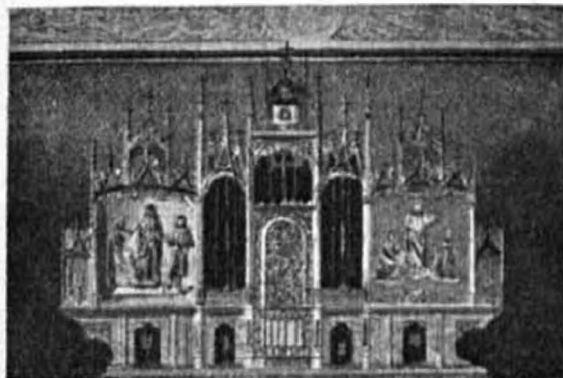
ANDECHSBA kerülve a csodás ostyák, a várkapolnában őriztettek, hol is a seconi bencések végezték az egyházi teendőket. Andechsban csakúgy, mint előzőleg Bambergben s Rómában, nagy tiszteletben tartották a szent ereklyéket. Ez a tisztelet még inkább fokozódott, midőn 1388-ban a várkapolnának hosszabb időn át elrejtve lappangó kincsét rendkívüli körülmények között lelték meg, mit a nép akkoron csodás eseménynek minősített.

Az eset előzményei a következők. 1224-ben az andechsi vár is áldozatul esett a háborús idők pusztításának, A várkapolna gondozói a rájuk bízott kincset biztonság okáért elásták volt. Szinte 1388-ig maradt a szent kincs rejtékhelyén, míg rá lehetett akadni. Hogy pedig valóban a csodás ostyákat találták meg, arról tanuskodtak a szent ostyák borítéklapjával szolgáló pergamen lapocskák. A szent ostyák kerékded ólom skatulyába rejtve két pergamen lapocska között találódtak. A pergamenlapocskákon latin fölirat hirdette, hogy a meglelt szentostyák a szent Gergely, illetve szent Leó pápáról elnevezett csodás ostyák.

Andechs látképe.

Az ólomskatulyát a pergamen, lapocskákkal egyetemben még ma is őrzik az andechsi templom kincstárában. Az andechsi kegyhely látogatottsága még inkább növekedett, midőn III. Albert herceg Andechsban monostort építtetett s azt 1455-ben a hírneves tegernseei bencés apatság tagjaival népesítette be. Ugyanő a szentostyák számára 25 font súlyú, remek kivitelű gótikus ezüst szentségtartót készíttetett, mely manapság is még eredeti rendeltetésének szolgál. A szentségtartóra a koronát Renata hercegasszony készíttette a XVI. század utolsó negyedében. A monstrancia mindenképpen méltó foglalat a szent kincs őrzésére! Az idők folyamán kételyek merültek föl, valjon a többévszázados szentostyák konszekráltaknak tekinthetők-e még s megilleti-e azokat imádás (cultus latriae.) Ezen hittudományi kérdés eldöntésére Vilmos herceg 1583-ban egyházi vizsgálóbizottságot hívott egybe. A bizottság

Andechs. Szentséges kápolna, a szent ostyák oltára.

tartott a vizsgálat. Alaposan megszemlítették a szentostyákat; figyelmük kiterjedt a hozzájuk fűződő csodás eseményekre is. Február 26-án a bizottság azonnal visszatért Münchenbe és három napra terjedő tanácskozást tartott a nunciatura épületében. Ezen a megbeszélésen részt vett Lauther György, müncheni nagyprépost is. A kérdés alapos megvitatása után a vizsgálóbizottság véleményre jutott, hogy az andechsi szentostyákról hangoztatott nézetek közül az tartandó a legelfogadhatóbbnak (longe probabilius), hogy a szentostyákban még mindig megvan a kenyérszín (species panis) s ezzel a szentségi jelenlét: következésképpen a csodás ostyák továbbra is tiszteletben s imádságban részesíthetők, mint ahogy az régtől fogva gyakorlatban van.

Hivatalos jelentését a bizottság március elsejéről kelteve a nunciatura útján küldötte meg Andechsba. Egyidejűleg egy másik leíratot is intéztek Vilmos herceghez s az andechsi apáthoz; ebben az iratban a bizottság tagjai arra hívják föl a figyelmet, hogy a szentostyák szétmállásának elejét vevendő, zárják el azokat valamiféle tokba s ne mutogassák a többé bármelyik zarándok kedvéért. Ez a rendelkezés foganatosítva is lőn. Azontúl a búcsújáró népnek csupán a kegyhely két főünnepén mutogatták a drága kincset; előkelő személyiségek természetesen máskor is megtekinthették.

Ez volt a hivatalos egyházi vizsgálatnak lefolyása- és kihatása a szentostyák további tiszteletét illetően.

1651. július 4-én Friesenegger Mór andechsi apát szerzetes társai jelenlétében behatóbban szemügyre vette a szentostyákat. Meglehetősen sértetleneknek találták azokat; legépebb állapotban vala Leó pápa ostyája, míg az egyik szent Gergely-féle ostyából egy darabka hiányzott. Már az 1583. évi vizsgálati jegyzőkönyvben följegyezve vagyon: «az egyik ostyából majdnem egy harmadrész hiányozni látszik.» A szentostyákat a meg-

elnöke volt Ninguarda Felicián, pápai nuncius, tagjai pedig a következő hit tudósok. Franz Sebestyén, müncheni prépost-kanonok, Hungerer Albert, az ingolstadt-i egyetem prokancelárja, De Valentia Gergely jezsuita atya és Eisenreich Ottó, a müncheni jezsuita kollégium rektora.

A bizottság tagjai február 22-ére gyűltek össze Andechsban. Több napig

tekintés után újra begöngyölték vászonburkolatokba, s üveglapok közé légmentesen elzárták, hogy a por be ne hatolhasson, másrészt meg, hogy a szentostyákat a szétmállástól megóvják.

Azóta egyes főpapok — 1748-ban Tivadar bajor herceg, biboros, 1850-ben pedig Reisach Károly gróf, freising-müncheni érsek — is megtekintették a szentostyákat s ugyanazon véleményre jutottak, mint az 1585. évi hivatalos egyházi vizsgáló bizottság.

Manapság a szentséges kápolnában őrzött csodás ostyák el vannak zárva kutatók fürkésző szeme elől. Egyesek ismét előhozakodnak a régi kételyekkel, sőt továbbmenve a szentséges kincs hiteles voltát is kétségbe vonják. Kivánatos volna, hogy egy újabb egyházi vizsgálat mind történeti, mind pedig hittudományi szempontból tisztázza a kérdést.

(Folytatjuk.)

Timár Kálmán.

A pappászentelés szertartásai.

A kezek felkenése, az áldozat bemutatásához szükséges szerek átadása.

A PÜSPÖK a Veni Creator Spiritus (Jöjj el teremtő Szentlélek) kezdetű himnuszt intonálja, majd leül, hogy a felszentelendő kezét felkenje. Ez úgy történik, hogy a felszentelendő a tenyerével felfelé fordított kezeit egymás mellé téve a püspök elé nyújtja, aki először a jobbkez hüvelykétől kiindulva a balkéz mutatóujjának végéig, azután pedig a balkéz hüvelykén kezdve a jobbkez mutatóujjának végéig a katekumenek (keresztelendők) olajával egy-egy vonalat húz és végül mindkét kéz egész tenyerét megkeni, miközben e szavakat mondja:

Szenteld fel, Urunk és tedd szentté e kezeket ezen kenetés a mi áldásunk által. *Fel. Amen.*

Keresztet vet a kezekre és így folytatja:

Hogy amiket megáldanak, megáldassanak és amiket megszentelnek, megszenteltessenek és szentté legyenek. E szavakra a felszentelendők mindenike Amennel válaszol, mire a püspök a fel-

Andechsi emlékkép. A három csodás ostya.

kent kezeket egymásra teszi, a segédkező papok egyike pedig összeköti azokat a fentebb említett szalaggal.

Ekkor következik a misézés hatalmának átadása s vele a papszentelés szertartásainak legkimagaslóbbika. A püspök kezébe veszi a kelyhet, amelyben bor és víz van, rajta pedig a kehelytányér az áldozati kenyérrel, az ostyával. Mindenki egyenkint megérinti a kelyhet s a kehelytányért a rajta levő ostyával, mialatt a püspök e szavakat mondja:

Vedd a hatalmat áldozatot bemutatni Istennek, és miséket mondani úgy az élőkért, mint a megholtakért. Az Úr nevében. *Fel.* Amen.

A szentelt olajnak letörlése és a kézmosás után a püspök folytatja a szentmisét. A felajánlást bevezető karvers (offertorium) elolvasása után az ujonnan felszentelt papok kettenként a püspök elé járulnak és felajánlának neki egy-egy égő viaszgyertyát hitüknek, szeretetüknek, buzgóságuknak jelül.*

A szorosan vett felajánlástól kezdve az ujonnan felszentelt papok a püspökkel együtt mondják hangosan a szentmisét. Tulajdonképen tehát ekkor miséznek első ízben, míg az általánosan primiciának nevezett első mise alkalmával először miséznek egyedül.

A szentmisében innen kezdve az áldozásig semmiben sincs változás. Az áldozás előtt a püspök, mint az ünnepi misében szokás, átadja a felszenteltek egyikének a békecsókot e szavakkal: A béke legyen veled. *Fel.* És a te lelkeddel. Az illető azután társaival közli a békecsókot. Miután a püspök magához vette az Úr legszentebb testét és véré, az ujonnan felszenteltek is megáldoztatja, anélkül azonban, hogy ezek előbb elmondanák a közgyónást (Confiteor) s az általános feloldozásban részesülnének, mivel a püspökkel együtt mutatták be a szentáldozatot, amelynek fontos kiegészítő része a pap áldozása. A szentostya vétele után a püspöknek segédkező papok egyike az ujonnan felszenteltek mindenikének kehelyben bort — az úgynevezett purificatio-t — nyújt, amiből keveset isznak.**

A bűnbocsátó hatalom közlése; befejezés.

Az áldozás után a püspök a következő responsoriumot intonálja, amely az isteni Üdvözítő szentbeszédének részleteiből van egybeállítva.

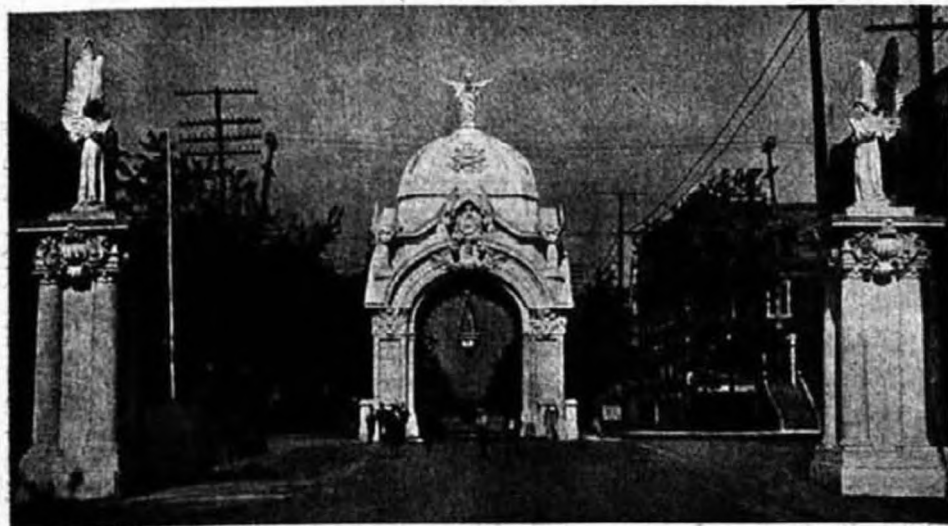
* Ez a felajánlás a régi időkre emlékeztet, amikor a hívők a szentmisének ezen részében ajánlották fel az Egyház és az Egyház szolgáltaik fenntartására adományait. Egyes vidékeken — bár tán nem egészen jogos alapon — fennáll még ez a szokás az úgynevezett offera alakjában, amikor miséközben templomi célokra gyűjtenek.

** Nem áldoznak tehát két szín alatt, mert abban a kehelyben nincs az Úr Jézus vére, hanem csak bor. A latin szertartású Egyházban két szín alatt csupán az ujonnan felszentelt püspököt áldoztatja meg a felszentelő. Ily purificatio azonban többek közt előfordul a király-koronázásnál is.

Már nem mondalak titeket szolgálknak, hanem barátainknak, mert mindent megismertetek, amit közöttetek cselekedtem, alleluja. * Vegyétek a vigasztaló Szentlelket: * Ő az, akit az Atya küldeni fog nektek, alleluja. ♪ Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek. * Vegyétek a vigasztaló Szentlelket. ♪ Dicsőség az Atyának, és Fiúnak és Szentléleknek. * Ő az, akit az Atya küldeni fog nektek, alleluja.

Erre az újonnan felszenteltek elmondják az apostoli hitvallást, mint jövődő prédikációiknak rövid foglalátát.

Amint az isteni Üdvözítő keresztáldozatának bemutatása, illetőleg

Montreáli diadalkapu az Ottáríszenység tiszteletére.

feltámadása után adta meg Apostolainak a bűnbocsátás hatalmát, akkép a püspök is ugyanazon áldozatnak bemutatása után közli ünnepélyesen az isteni irgalomnak ezt a csodálatos hatalmát, mikor az előtte egyenkint letérdelő felszenteltek fején nyugtatva mindakét kezét így szól:

Vedd a Szentlelket, akiknek megbocsátod bűneiket, megbocsáttatnak nekik; és akiknek megtartod, meg vannak tartva.

Ezután annak jeléül, hogy már a teljes papi hatalom birtokában vannak, a püspök a miseruháknak hátsó felgöngyölt részét is lebocsátja ezekkel a szavakkal:

Az ártatlanság öltözetével ruházzon fel téged az Úr.

Ennek megtörténte után ismét egyenkint a püspök elé járulnak, aki mindenikünknek összekulcsolt kezeit a maga kezei közé fogja ezen kérdéssel:

Igéred-e, hogy irántam és utódaim iránt tisztelettel és engedelmességgel fogsz viselkedni? *Fel.* Igérem.

Mire a püspök megcsókolja ujonnan felszentelt papját az ősi keresztény köszöntés kíséretében.

Az Úr békessége legyen veled mindenkorra. *Fel.* Amen.

Most a püspök a következő intelligenciával fordul az előtte térdelőkhöz:

Mivel a dolog, amivel foglalkozni fogtok, szeretett fiaim, eléggé veszedelmes, intelk titeket, hogy mielőtt a mise bemutatására vállalkoznátok, tanuljátok meg szorgalmasan más már jártas papoktól az egész mise rendjét, és az ostyá átváltoztatását, megtörését és az áldozást.

Majd megáldja őket e szavakkal:

A mindenható Istennek, az Atyának, és Fiúnak, és Szentléleknek áldása szálljon le reátok, hogy legyetek áldottak a papi rendben, és hogy engesztelő áldozatokat mutassatok be a nép bűneiért és sértéséiért a mindenható Istennek, kinek legyen tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké. *Fel.* Amen.

Ezután a püspök az új papokkal együtt folytatja a szentmisét. A szokásos áldás után azonban újra leül a következő végső intelmet, illetve parancsot intézi a felszenteltekhez:

Szeretett fiaim, vegyétek szorgosan fontolóra a töletek felvett egyházi rendet és a vállalatokra helyezett terhet; törekedjétek szentül és vallásosan élni, és a mindenható Istennek tetszeni, hogy elnyerhessétek az ő kegyelmét, amit méltóztassék ő nektek megadni az ő irgalmassága által.

Első misétek után pedig mondjatok három más misét, t. i. egyet a Szentekről, egyet a boldogságos szűz Máriáról, egyet a megholt hivekért és könyörögjétek a mindenható Istenhez érettem is.

Az utolsó evangélium közös elmondásával a papszenteléssel egybekötött szentmise véget ér. *

Az itt közlöttekéből láthatjuk, hogy az Egyház mily magasztos szer-tartásokkal veszi körül a papi rend feladását és mily gonddal juttatja kifejezésre a papi hatalom két legvigasztalóbb tényét, t. i. a konzekráló és a bűnbocsátó hatalmat. Láthattuk azonban egyúttal azt is, hogy újra meg újra lelkükre köti a felszentelendőknak, majd a felszentelteknek, hogy ezeknek az isteni szeretet mélyéből származó hatalmuknak méltó gyakorlása nagy kötelességeket is ró reájuk. A feddhetetlen élet, a tisztá lelkiismeret megőrzése, a Szentlélek-Istennek különös birtokolása, a jó példaadás az ő kötelességük. Ám ezeknek a teljesítése mindenkor és mindenütt csak Isten hathatós kegyelmének a segítségével lehetséges. Az idők haladásával pedig a papság sikeres működése mindig több nehézséggel van egybekötve, épen azért folytonosan több és több különös segítő malasztra van szüksége.

A papokat szentelő püspök bevezető szavaiban azt mondja, hogy miként a hajó kormányosának és utasainak, akként a hívők nyájának és pásztorának az ügye is közös. Ez a közös ügy, amely nem évekre csatolja egybe a nyájnak és pásztorainak érdekeit, hanem egy egész boldog vagy boldogtalan örökkévalóságra, buzdítson minket arra, hogy imáinkkal, áldozásainkkal segítjük megszerezni a papság számára azt a kegyelmet, hogy hivatásuknak tökéletesen megfelelhessenek. Minél buzgóbbak a papok, annál nagyobb biztonságban lehetnek a hívők üdvösségüket illetőleg. Tehát midőn értük imádkozunk, a magunk lelkének is használunk.

Mészáros Aladár.

«Ime az Isten lakása az emberek között!»

IME a végtelen szeretet leereszkedése, ölelkezése a végtelen szegénységgel. A föld urai s királyai fényes palotákban laknak, az ég s föld Teremtője, a királyok Királya rozoga sátorban kénytelen meghuzni magát, — mert nincs, ki neki más, méltóbb lakhelyet készítsen.*

A szegény misszionárius örül, ha úgy ahogy életet föntarthatja s ha éhező négereinek a legszükségesebb falatkát nyujthatja. Méltóbb szentély fölállítására a legtöbbnek nincs módja — a támogatás hiánya miatt!

A protestáns missziótársulatok londoni kongresszusán 160 ily társulat vett részt 1200 hivatalos képviselővel. E társulatok évente 50—60 millió koronát gyűjtenek a missziókra, míg az összes katolikusok csak 8—10 milliót!

* A túlfoldali ábra az afrikai missziók-ból bemutat egy zsákból készült kápolnát. De vannak még ennél is sokkal szegényebbek, rőzséből, nádból szalmafedéllel.

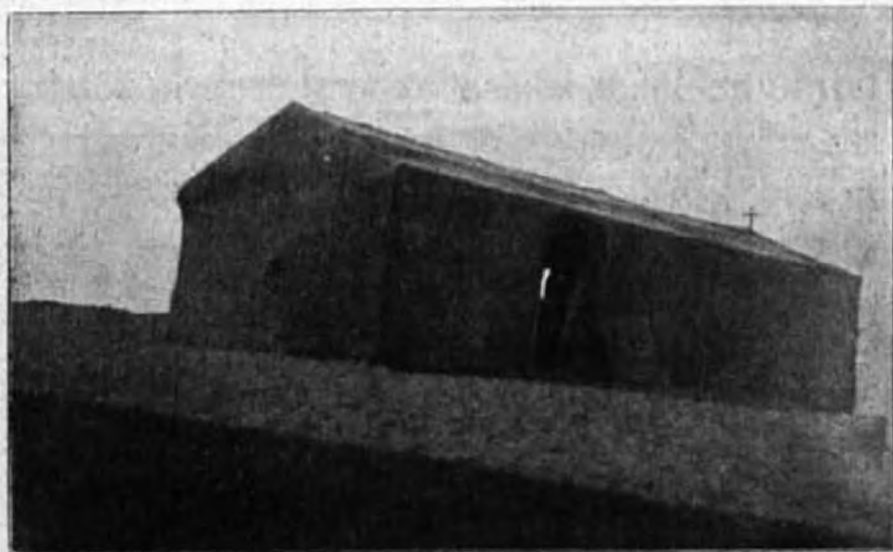

Az Oltárszentség a sarkvidéken. Hittérfitő pap a mennyei utralvalóval.

Hát mi nem szeretjük annyira a jó Mestert, mint a protestánsok?
Mi nem tudjuk annyira megbecsülni a lelkek értékét, mint ők?

Mi nekünk nem volna érzékünk az eucharisztikus Üdvöztő iránt?
Hiszen ép az iránta való szeretet hívta életre az Oltáregyleteket s mi azért vagyunk azok tagjai, hogy minél méltóbbá tegyük a végtelen szeretet lakóhelyet közöttünk.

De nem szabad szűkkeblűeknek lennünk. Az Úr Jézus nemcsak a mi földrészünket választotta lakóhelyévé. Ő a sötét Afrikában is ép oly

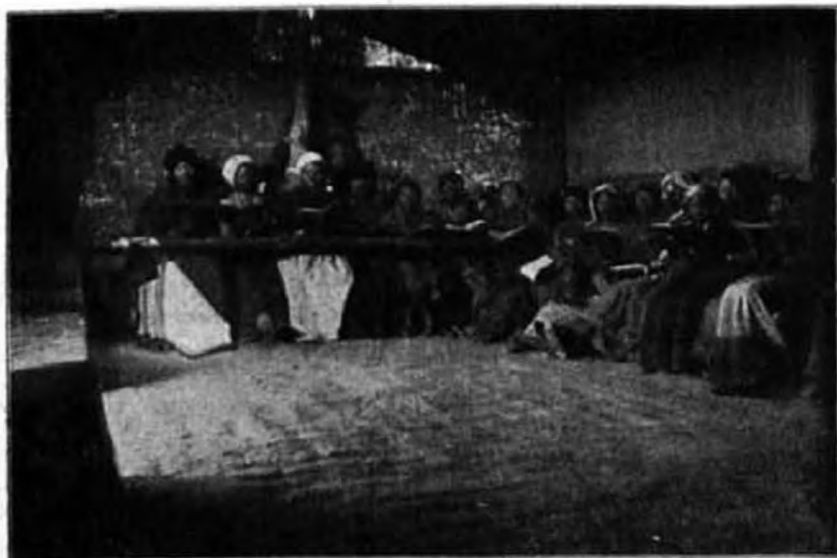
Az Oltáriszentség az egyenlítő alatt. Kápolna az afrikai missziókból.

szeretettel időz az emberek között, mint az európai városokban. Szánjuk meg legalább mi — oltáregyleti tagok — és juttassunk valamicskét az afrikai missziók oltárainak is. A szeretetnek nincs határa.

Néhány fillért — egy-egy korporálét, albát, stólát stb. gyűjtsünk össze és küldjük az afrikai missziókat segélyező Klaver Szent Péter-Társulatnak. E Társulat állandó összeköttetésben van az afrikai missziókkal és azok szükségletei szerint osztja el a rendelkezésére álló dolgokat. Adományok küldhetők egyenesen Salzburgba (Dreifaltigkeitsgasse 12.), vagy Viszhang Afrikából irodája Budapest, IV. Ferenciek-tere 7. III. l. I. em., Temesvár-gyárváros, Páva-u. 15. II. és Pécs, Szigeti külvárosi iskola vagy lapunk szerkesztősége Budapest, IX., Üllői-út 77.

Szent Róza és a mennyei kertész.

DIDŐN szent Mária Magdolna az édes Üdvözítő szent testét, annak feltámadása után a sírban nem találta, azon hiszembem volt, hogy azt valaki onnan elvitte. Ugyancsak akkor egy férfialakkal találta magát szemben, akiről azt hitte, hogy kertész s legnagyobb örömére megtudta azonban, hogy ez maga az általa oly forrón szeretett és keresett édes Üdvözítő. Pedig Jézus valóban kertész is, kertésze ami lelkeinknek, amelyeket mint virágait gyöngé-

A kápolna belseje.

den szeret, malasztjának a harmatjával szorgosan öntöz s egyébként is gondoz és ápol nagy kertjében a ker. katolikus anyaszentegyházban. Az ilyen különösen nemes virág volt pedig abban Limai szent Róza, aki ez okból nem minden ide való vonatkozás nélkül birta a virágok királynőjének a nevet, a Róza nevet. Őt valóban az eucharisztikus kertész, az édes Jézus tette és nevelte azzá, ami, t. i. a kath. anyaszentegyháznak nemcsak egyik legnagyobb, hanem egyszersmind egyik legkedvesebb szentéjévé is. Róza, ki egyébként szent Domonkos harmadik rendjébe is tartozott, már legzsengőbb korában óhajtott e mennyei eledelben részesülni; azonban Jézus egy alkalommal ekkép szólott hozzája: «Én a felnőtteknek a tápláléka vagyok, növekedjél és azután enni fogsz». Róza tizenkét éves volt, mikor leg-

először az Úr asztalához járult. Ezentul azután hetenkint kétszer áldozott. Ő még többször is óhajtotta volna ezt megtenni, de anyja ellenkezése folytán, ki nem tudta oly gyakran a templomba elkísérni, ebbeli vágya nem teljesülhetett. Tizennégy éves korában megkapta az engedélyt, hogy hetenkint háromszor járuljon a szentáldozáshoz, nem számítva az ünnepeket, amikor is szintén áldozott. Mentül inkább megismerték őt gyóntatói, annál hajlandóbbak voltak neki a gyakori szentáldozást megengedni, mert látták, hogy az ebbeli forró vágyával arányban állott lelkének angyali tisztasága. Nem sokára tehát megkapta az engedélyt a hetenkint négyszeri, sőt ötszöri szentáldozásra is, a nagy ünnepek nyolcada alatt pedig a naponkintire. Egy dolog mégis volt, ami ebben feszélyezte, t. i. hogy ezáltal magára vonja a közfigyelmet, amit pedig nagy alázatossága sehogy sem tudott elszüntetni. Nem hiába mondja azonban az apostol, hogy a szeretet találékony s így ő is megtalálta a módját annak, hogy ezen segítsen, változtatván ugyanis az órát, amikor az Úr asztalához járult. Amint ezekből láthatjuk, ezen angyali lélek sem volt voltaképen mindennapi áldozó; mennyivel boldogabb korban élünk tehát mi, akik ezt megtehetjük s így folyvást az eucharisztiai jó kertész gondozása alatt állhatunk, ha csak a Szentatya utasítása szerint, lelkünket halálos bűn nem terheli s jó szándékkal tesszük ezt.

Mindenesetre figyelmet érdemel, hogy Róza lelke szeplőtelen tisztasága dacára, noha nem lett volna rá köteles, mégis sohasem járult az Úr asztalához előzetes gyónás nélkül, amelyhez oly nagy gonddal készült, mintha akár már egy év óta nem gyónt volna. Azonfelül semmit sem mulasztott el abból, amire csak a lángoló szeretet vezetheti ilyenkor a buzgó lelkeket; t. i. a szentáldozás előtti napon szigorúbban böjtölt, mint máskor; továbbá buzgóbban gyakorolta az alázatosságot s keltette fel magában gyakrabban a tiszteletet és vágyat isteni Jegyese után; s végül összeszedte minden tehetségét, gondolatát és érzelmeit, hogy csak mentül méltóbban fogadja be szívébe isteni Vendégét, akinek látogatását mindig oly epedve várta. Annyira ment ebbeli buzgalmában, hogy nem tehetett volna többet az esetben sem, ha ezen másnapi szentáldozása életében az utolsó lett volna. Vajha pedig felrzná ezen épületes példa azokat, akik bizonyos közönnyel s minden szívbéli előkészület nélkül veszik magukhoz a szentáldozáskor az ég és föld Teremtőjét s leghatalmasabb Urát és bizonyára más-ként tennének, ha hajlékukban valami földi király, vagy ennél akár még kisebb úrnak a látogatását várják.

Mit mondjak továbbá a mi szentünknek ezen angyali vendégséget közvetlen megelőző külső magatartásáról? Ő noha lehetőség szerint takarta magában a lángoló szeretetet, amely emésztette: mégis mindenki a jelen voltak közül értette szerénységét, angyali áhíthatát és ezeken alig győztek csodálkozni. Sőt az Isten szolgálójának a felmagasztaltatására olykor

megengedte azt is, hogy arca csupa tűz volt, amikor az angyalok ezen tiszta kenyerét magához vette. Egykor pünkösdi hétfőjén történt, hogy szent Róza az Úr szent testét magához veendő, többed magával az oltárnál térdelt s amidőn az áldozató-pap hozzá ért, ez egészen elcsodálkozott afölött, hogy az angyali szűznek a fejét lángok veszik körül. Nem ismer-ven még akkor őt, sehogyszem volt képes magának megmagyarázni, hogy ez mit jelentsen; midőn azonban később megtudta, hogy ez az a Róza, aki életszentsége által az egész országban oly nagy hírnévre tett szert, teljesen tisztában volt vele, hogy a lángok szeretete tüznének lángjai. Bilbao Lajos atya, aki több ízben áldoztatta, azt állítja, hogy az ilyen alkalmak-akor nem egy esetben képtelen volt elviselni eme tűznek a lényét, amely arcáról visszaverődött. Egy másik atya, t. i. Lorenzana János azelőtt soha sem látta Rózát, mikor neki legelső alkalommal *a szentáldozást nyújtotta*. Ő is egészen el volt csodálkozva, amikor annak pillanatában észrevette az arcán a csodás elváltozást, amely azon végbement. Mit jelentsen ez? kérdezte magában. Emberi lény sem ilyen szép, sem pedig ilyen tündöklő nem lehet; van benne valami emberfölötti s valóban mennyei.

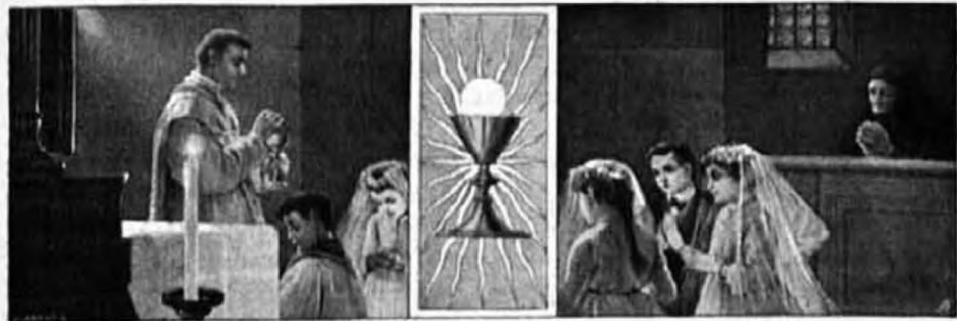
Ezen lelket bizonyára kedveli az Isten. Ó mennyire szeretném, ha ismerném belső állapotát s törekvéseit! Ebbeli kívánsága pedig ép akkor teljesült, amikor azt a legkevésbé sem várta volna; az isteni Gondviselés ugyanis úgy intézkedett, hogy lelki vezérévé lőn s ő volt a minőségében utolsó gyóntatója is. A kolostor egyik ujonca, aki Lorenzana atyának az oltárnál segédkezett, szemtanúja volt egy másik nem kevésbé jeles csodának. Ő volt ugyanis az, aki az akkori szokás szerint a csészét az áldozóknak nyújtotta. Mindannyiszor, valahányszor Róza közelébe jutott, oly hőséget érzett, mintha az égő kemencéből jött volna s pedig olyannyira, hogy eleinte azt hitte, hogy a kezét megégeti. Még nagyon fiatal lévén ahhoz, hogy az isteni kegyelem csodás hatását fölértse, nem tudta, hogy ez honnan van; midőn azonban később pappá lett, már tisztában volt vele, hogy ezen hőség a lángoló isteni szeretetben birja magyarázatát és akkor beismerte egyszerűsmind azt is, hogy ezen látvány ritka buzgósággal töltötte őt el.

Jeszenák Gábor báró.

Fohászok Jézus szívéhez. 1. «Dicsőség, szeretet és hála Jézus leg-szentebb Szívének!»

Búcsuk (főljánlhatók): Háromszáz nap mindannyiszor, valahányszor a szentolvasóban a «Dicsőség az Atyának» után ezt a fohászt is mondjuk és utána válaszul: «Most és mindenkor és mindörökké!» — X. Pius inf. 1908. január 8.

2. «Jézusnak édes szíve, könyörülj rajtunk és tévelygő testvéreinken!»
Búcsuja (főljánlható): mindannyiszor 100 nap.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

A szentmisére hívó harangszó.

DÉNES portugál király, Arragoniai szent Erzsébet férje, kicsapongó és erkölcstelen életet élt. Erzsébet, az ellene elkövetett méltatlanságokat legyőzhetetlen béketűréssel viselte. A királlyal szeretettel bánt, kívánalmait mindenben teljesíteni iparkodott, soha még szóval sem fakadt panaszra ellene, annál buzgóbban imádkozott az Úrhoz, hogy a király valahára magába szállva, vétkes útjáról megtérjen. Egy gonosz ember eközben a királynak azt jelentette, hogy a királyné bizonyos nemes ifjúval, kire az alamizna-osztogatás tisztét ruházta, titkos összeesküvést sző a király ellen. A nagyon is hiszékeny király e miatt haragra lobbant, egy mészégetőnek meghagyta, hogy azon ifjút, ki következő napon hozzá jön és kérdi, vajjon a királyi parancsot teljesítette-e, azonnal fogja meg és dobja be az égő mészkemencébe. A következő napon a király elküldé a hamisan vádolt ifjút a mészégetőhöz, hogy megkérdezze, vajjon a királyi parancsot teljesítette-e? A király által ártatlanul halálra ítélt ifjú a király parancsa szerint cselekedett. Útközben harangszót hallott, mely épen misére szólt. Minthogy mindennap szokott szentmisét hallgatni és gondolta, hogy a királyi parancs teljesítésének elhalasztásával hibát nem követ el, belépett a templomba s egymásután két szentmisét hallgatott. Eközben a király kíváncsi volt tudni, vajjon minden meghagyása szerint történt-e, ugyanazon ifjút, ki az ártatlant hamisan vádolta, küldte a mészégetőhöz, hogy megkérdezze, vajjon a királyi parancsot végrehajtotta-e? A szerencsétlen elment a mészégetőhöz és megkérdezte őt, mire a mészégető tüstént megragadta és minden mentegetődzése dacára a tüzes mészkemencébe dobta. Valamivel később ért oda az ártatlanul bevádolt ifjú, ki szinte megkérdezte, vajjon a király parancsát végrehajtotta-e? A mészégető válaszolta: «Igen» és az ifjú e felelettel visszatért a

királyhoz. A király őt látva, bámult s a dolog kimenetele felől tudakozódott. Az ifjú mindent körülményesen elbeszél, miből a király mind az isteni gondviselést, mind az ifjú s neje ártatlanságát elismerte s őket ezentúl többre becsülte.

E történetet Schiller, a németek híres költője is megörökítette egyik balladájában.

Az anya és leánya.

EGY ÉDES ANYA nagyon bosszankodott azon, hogy leánya olyan fanatikus és annyiszor akar menni, majdnem minden nap, a szent áldozáshoz. De leánya nem engedett. Egy gondos anya meg egyedül nem engedheti leányát. Hátha baja esik a hideg, ködös reggelen. Elkísérte. Azután ő csak nézze a leánya boldogságát és ne kérjen részt belőle? Ezt nem várja senki! Így történt, hogy édesanya és leánya, amint illik is, egymás oldalán, űs-keresztény módon, azaz amikor csak lehetséges, veszik a Megváltó szent testét és véréát a kenyér színében az angyalok örömére.

Krónikás.

Beszélő számok.

JÉZUS-társaságának évkönyveiben érdekes adatok találhatók, melyek bebizonyítják annak, hogy a magyar nép körében a XVIII. században sem volt ismeretlen a gyakori szentáldozás. Lássunk egynéhány adatot!

Győrött, mely városnak a pestistől megtizedelt lakossága akkoron a 10.000-nyi lélekszámot sem érte el, 1710-ben csupán a jezsuiták templomában 30.900 volt a szentáldozások száma. Későbbi években (1732. és 1744. között) 30.000 meg 60.000 közt váltakozott ez a szám.

A *nagybányai* jezsuita templom 1721-ben 1400 áldozót számlált, jóllehet Nagybányán a katolikusok még egy emberöltővel utóbb (1759. táján) sem voltak többen 495-nél.

Komáromban, ahol az 1719. évi népszámlálás csak 489 kath. házat (vagyis családot) talált, 1725-ben 12.000, 1729-ben pedig 15.000-re emelkedett az áldozások száma, egyedül Jézus-társasága templomában.

Budán a Mátyás-templomban is, míg a plébánia a jezsuiták kezén volt, a szentáldozások száma évenként meglepő nagyságot ért el. Így például 1747-ben 43.870-re, egyéb években pedig középszámban 30.000-re ment a szentáldozások száma. Evvel szemben a budai vár hiveinek száma 1750-ben például csak 2389 lelket tett ki, némely évben még ennél is kevesebbet.

Az illető templomokat a városi lakosságon kívül természetesen a környékbeli nép is fölkereste. Ámde ha ezeknek hozzávetőleges számát

hozzá is adjuk a városi hívek számához, a szentáldozások évi mennyisége még mindig többszörösen felülhaladja az illető városok lélekszámát. A statisztikai adatok tehát emellett tanuskodnak, hogy a hívek az év folyamán gyakrabban járultak a szentáldozáshoz.

Jézus-társaságának évkönyvei, — nevezetesen a budai-rendház évi jelentései — azt is följegyzik, hogy ez nem ritkán kora reggeltől délig is kellett e gyóntató atyáknak a gyónószékbe ülniök, oly tömegesen járultak a hívek a szentséghez.

Figyelemre méltó följegyzések ezek őseink buzgóságáról. T. K.

Egy belga intézet példája.

DAINQUET, a belga malonnei ifjúsági internátus rektora közli a következőket: Az intézetben 870 növendék van. Hetenkint két gyónási nap van. Szentáldozáshoz járulnak vasárnaponként 500—600, pénteken 250—300, a többi napokon 200—250. Az ifjúság gyakori áldozás ellen felhozott okok nem érnek semmit, az élet megcáfolja. A gyakori áldozások eredményei ellenben bámulatosak. A szentségtörő áldozások a gyakori áldozások mellett folyton apadnak. A tanárok az ifjak megítélésénél s klasszifikálásánál az áldozások számától teljesen eltekintenek, ezt tudják jól a növendékek is s így rossz szándékból, hízelgésből, a tanár jóakarátának megnyerése miatt nem áldoznak, tudják, hogy ez számításba nem jön. A gyakori áldozás a növendékeknek teljesen szabadjára van hagyva — a gyóntatóatya felügyelete mellett — s így ez növeli öntudatukat, szabadságérzetüket s a szentség iránti szeretetet. Az előjárók sokszor hangoztatják, hogy egyetlen egy napon sem kényszerítik őket az áldozásra, kivéve a néhány közös szentáldozást. Ha elmaradnak, senki kérdőre nem vonja őket, csak a lelkiatyával beszél meg kiki e dolgot. A házi rend csak a havi közös szentáldozást írja elő. Egyébként minden hónapban több idegen gyóntatóatya áll az ifjak rendelkezésére. Sokkal kevesebb hátránya van, mint amit az ember gondolhatott. Merő megszokás, utánzás, a tisztelet csökkenése alig-alig fordul elő. Az előnyök ellenben szembetűnők. Semmi rossz szokás, lesz légyen bármily mély gyökerű, a gyakori áldozással meg nem maradhat. A visszaesés ritka s ennek is az Úr asztalától való elmaradás az oka. Ami a tanulást és a lelki életet illeti, az összes tanárok és előjárók azon közös véleményen vannak, hogy örvendetes előhaladás, némelyeknél meg épen tökéletes javulás mutatkozik. A szerzetesi és papi hivatások, melyek azelőtt fehér holló számba mentek, mind gyakoribbá váltak. És ne gondolja senki, hogy már hazulról ily neveléssel jönnek az intézetbe s így könnyen megnyerhetők a gyakori áldozásnak. Sőt ellenkezőleg. Sokan rossz neveléssel, mások városokból vagy ipartelepekről s így épen nem

kedvező helyekről jönnek s nem nagy hajlandóságok vallanak kezdetben a lelki életre — de hamar megváltoznak. Élő hit és mély meggyőződés képesek csak őket a gyakori áldozásra bírni. A szünidőben pedig helyenkint csoportosíttatnak, hogy a jóban állhatatosak maradjanak.

Még egy példa.

Bomel Marie, a párisi iskolatestvérek főnöke, ezt írja: Harminc év előtt: Növendékeinknek csak egyrésze ment a húsvéti gyónáson kívül évenként 3—4-szer áldozni. Nagyon kevesen áldoztak havonként. Vasárnaponként háromnegyed rész hallgatott rendesen szentmisét. Emberi tekintet, önzés és élvezetvágy uralkodott köztük: Huszonöt év múlva: Minden növendékünk áldozott minden ünnepnapon, a legtöbb havi áldozó, az elite minden vasárnap, néhányan gyakrabban. Nagyobb rész évenként három napos lelki gyakorlatot tart. Eredmény: tettekben nyilvánvaló, komoly keresztény élet. Az emberi tekintet teljesen eltűnt. Önzés és élvezetvágy helyett igazi felebaráti szeretet s áldozás, önmegtagadó szellem uralkodik.

„Legyetek készen . . .“

— Nem vagyok én kész, kedves barátom, az áldozásra, menj csak egyedül magad, odáig már nem kísérlek.

— Hát a halálra kész vagy? Ha most mindjárt meg kellene halnod, — mit tennél még előbb? Tedd azt most! És ha készen állsz a halálra, akkor az áldozásra is el vagy készülve.

Miként a halálra bármely percben készen kell lennünk, úgy rendkívül üdvös az áldozásra is készen lennünk, Amely állapotban szeretnél meghalni, az az állapot elégséges a szentáldozásra is.

Igen üdvös: ítélő bírádat gyakran befogadni hajlékodba.

Drebitka Ferencz S. J.

Az oltári szentség társulatának szemináriuma Bozenben. A szemináriumban olyan ifjak nyerhetnek fölvételt, akik hivatást éreznek a szerzetesi életre és magukat az Oltáriszentség Kongregációjában az Oltáriszentség imádságára és tiszteletének terjesztésére akarják szentelni.

Csak azok vétetnek föl, akik 1. teljesen egészségesek, 2. igen jó, vagy legalább is jó tehetségűek, 3. vallásos családból származnak, jámborságra és az Oltáriszentség tiszteletére hajlanak.

Egészen szegény fiúk is fölvétetnek, ha ezeknek a föltételeknek megfelelnek. A gimnázium első osztályába 11. év közötti fiúk vétetnek föl. Jelentkezni május végéig lehet.

Részletes felvilágosításokkal szolgál a Konvent der Väter vom allerh. Sakramente in Bozen, Tirol.

GYERMEKVLÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Szentséglátogatás és lelkiáldozás Kosztka szent Szaniszló példájára.

ASZENT ÓRANGYAL: Kedves gyermekem! Sokan-sokan térdeltek már így a templomban a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, mint te. Sokan-sokan hitték épúgy, mint te, hogy az Úr Jézus rájuk néz a szentség házból; hallja az ő imádságukat, ha még oly csendesen mondják is; tudja azt is, hogy mire gondolnak, amíg imádkoznak. Hadd beszéljek neked oly ifjúról, akinek az Úr Jézus csodával fizetett meg azért, hogy őt a legfölségesebb Oltáriszentségben nagyon szerette és szívéből imádtá.

Ez az ifjú Kosztka szent Szaniszló, most már kedves társam a szép mennyországban. Gazdag szülőktől született Lengyelországban 1550-ben Tizennégy éves korában Wien (azaz Bécs) városába küldte őt atyja az ő testvérével, Pállal és nevelőjével, aki mind a kettőt tanította. A kis Szaniszló már négyéves korában is szeretett letérdelni és kezét az ég felé emelni, pedig akkor még alig tudott imádságot. Most már, tizennégy éves korában, kedvesebb volt neki az imádság és az ájtatos könyv, mint másnak a játék, a mulatozás. Éjnek idején gyakran kelt föl és imádkozott. Reggel korán hagyta el az ágyat, templomba sietett és két szentmisén volt jelen. Ezután hazament, hogy még tanuljon és azután az iskolába induljon. Utjában az iskolába ismét betért a templomba, hogy az Úr Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben imádjá. Órákon át térdepelt naponta a templom egyik elrejtett szegletében. Szemét lesütötte, kezét ég felé emelte. Sokan mentek a templomba, hogy őt imádkozni lássák. A szülők odavitték gyermekeiket; megmutatták nekik szent Szaniszlót; intették őket, hogy ők is olyan ájtatosak legyenek. Iskolatársai is odajártak, csakhogy láthassák a szent fiút, amint imádkozik. Különösen pedig akkor csodálkoztak ájtatosságán, mikor a szentáldozáshoz járult. Oh, ha akkor szabad lett volna

ügy, mint manapság, naponkint járulnia a szent áldozáshoz! De nem volt szabad, azért csak egyszer áldozott a hétben.

Szent Szaniszló nemcsak sokat imádkozott, hanem arra is nagyon vigyázott, hogy a szive tiszta maradjon a bűntől. Ő előtte durva szót nem volt szabad kimondani, mert elájult, félholtan esett össze. De a testvére és nevelője épen nem voltak Istenfélők. Először gúnyolták, azután pedig Pál annyira verte őt, hogy súlyosan beteg lett. Ebben a betegségben Szaniszló kérte őket, hívjanak hozzá áldozópapot, hogy megáldozhasson. De hiába kívánczolt a szentáldozás után: nem engedtek hozzá áldozópapot. Mi láttuk az égből, hogyan kívánja szent Szaniszló az Úr Jézus szent testét és véréát magához venni és nagyon megörültünk, amikor az Úr Jézus közlünk két angyalnak így szólt: Menjetek ti és szent Borbála és vigyétek az én szent testemet és szent véretem Szaniszlónak. A két angyal és szent Borbála megtették és Szaniszló boldog volt. Nem halt meg azonban ekkor, hanem 18 éves korában, miután kolostorba ment a jezsuita szerzetbe.

Kedves gyermekem, az Úr Jézus jutalmul angyalokkal áldoztatta meg szent Szaniszlót. Téged is megáldoztat, ha felindítod magadban a hitet, szeretetet, bűnbánatot és nagy kívánságot a szentáldozás után. Megáldoztat, bemegegy szivedbe nem angyalok kezén át ugyan, hanem láthatatlan módon; nem a szentostya lesz benned, hanem mégis az Úr Jézus. Tedd meg, megteheted mindennap, megteheted azonnal. Én segítek téged, hiszen arra vagyok az Úr Istentől oldalad mellé rendelve. Hiszed-e tehát az Oltáriszentséget oly erősen, mint Szaniszló, aki annyit imádta, imádta akkor is, mikor testvére ezért gúnyolta, verte?

Én: Hiszem mindazt, amit az Úr Jézus tanított. Hiszem főképp, hogy itt előttem a szentségházban és a világon minden szentségházban a szentostyákban igazán jelen van. Hiszem azért, mert az Úr Jézus maga tanította ezt, már pedig minden szava szent igazság.

Órangyal: Valld be az Úr Jézusnak, hogy szeretni akarod, mint Szaniszló, aki épen azért sok-sok órán át volt naponkint a legfőlségesebb Oltáriszentség előtt, mintha nem is tudna élni nélküle.

Én: Ki ne szeretne téged, jóságos Jézusom! Végtelen szeretetednek nem volt elég, hogy érettünk meghaltál, te az Oltáriszentséget hagyta nekünk, hogy mindig köztünk maradj, hogy magadat nekem adhasd és szived a szegény, méltatlan gyermek szívében lehessen. Óh bár úgy szerethetnék, mint Kosztká szent Szaniszló!

Órangyal: Utálod-e a bűnt, mint Szaniszló, aki félholtan esett össze, mikor bűnös szót hallott?

Gyermek: Sok az én bűnöm. Bár inkább ne éltem volna azon a napon, amikor vétkeztem! El kellene pirulnom azon, hogy meg tudtam

feledkezni Jézusomról, akit oly nagyon szeretek s meg tudtam Ot bántani. Úr Jézus, bocsáss meg, térden állva kérlek, bocsáss meg nem akarok többé egy bűnt sem elkövetni.

Órangyal: K. Gy.! Az Úr Jézus szívesen megbocsát. Megbocsátott Szaniszló testvérének is, aki később nagyon megbánta gonoszságát és bánatában véresre ostorozta magát. Még csak azt mondd meg az Úr Jézusnak, szeretnéd-e most a szentostyában magadhoz venni, ha lehetne.

Gyermek: Ha lehetne, édes Jézusom, szeretném, hogy hozzám jöjj! Oh jönnél csak szívembe, hogy megölelj és megáldj. Mily boldog volt szent Szaniszló, mikor nem akartak hozzá áldozópapot hívni s a Te szent angyalaid vitték neki a szentostyát!

Órangyal: Lelkedben van már az Úr Jézus! Nem ostya alakjában, gyermeki szemednek rejtve van, de én angyali szememmel mégis látom őt. Jó Ő neki nálad lenni. Gy.! én most nem szólok többet hozzád, mert köszönteni, imádni és éretted kérni fogom az Úr Jézust. Imádd te is, kérj tőle bármit lelked számára, megadja, hiszen most nagyon kedves vagy előtte.

Gyermek: Üdvözlégy, édes Jézusom, az én szegény szívemben! Ha látnálak, megcsókolnám szent lábadat, melyet értem is átszegeztek; ott feküdném szent lábaddal, mint legutolsó szolgád. Legnagyobb örömem, hogy szívemben vagy. Ezt nem tudom neked meghálálni. Köszönje meg helyettem az én szent órangyalom, Oh ha legalább úgy tudnálak dicsérni mint Ő, mily öröm volna az nekem! Ha oly tiszta tudnék maradni, mint Ő, szerencsés lennék. Mivel pedig szabad bármit kérnem lelkemnek Tőled s Te megadod, csak egyet kérek: el ne menj tőlem soha, maradj itt s ne engedd, hogy az én lelkemben valamikor bűn legyen. Ezt az egyet, ezt a legnagyobb örömemet add meg nekem, Úr Jézus. Amen.

A mennyország és a m. kir. posta.

Gróf Széchenyi Miklósnak nagyváradai püspökké való kinevezése alkalmából felújítjuk e kedves történetet. Csárics Adolf győrvárosi tisztviselő kisleánya karácsony előtt gondolt merészet és nagyot s a következő levelet küldte el póstán a kis Jézuskának:

«Kedves kis Jézuskám! Születésed napjára szívből köszöntelek és kérlek, ha mást nem, egy szép, nagy, fekete, hosszú hajú alvóbabát hozzál, 5—6 darab babahajtút és kérlek a babának legalább egy öltözet ruhát, hogy ne legyen csak ingecskében. Hogy el ne téveszd a küldeményt, az én nevem Olgica, kedves szüleim pedig laknak Batthyány-tér 9. szám, földszint jobbra. Én az apácákhoz járok iskolába, III. osztályba, szorgalmasan járok templomba, jól tanulok, intőt még sohasem hoztam haza, de az idén van már 41 szorgalomjegyem. A levelet én dobtam be póstaszekrénybe. Te

érted sokat fogok imádkozni. Az angyalokat csókolgatom. Testvéreimnek is küldjél valamit. Téged csókol és imád Olgicád. Cim: Kedves kis Jézuskának a mennyországban. Sürgös!!»

A levél dolgában sokáig tanácskoztak a póstatisztek, hogy hová küldjék. Úgy okoskodtak, hogy a püspök Győrött legközelebb áll a mennyországhoz, hozzá küldik az irást. — Ő nagyméltósága a levelet átolvasta s rögtön a következő nemes módon intézkedett: *Wagner Mihály és Ötvös Lajos* tisztelendő urak által remek imakönyvet küldött a kis Olgicának, amelybe a maga kezével ezeket az emléksorokat írta bele:

«Légy mindig engedelmes gyermeke az Ur Jézusnak és az Isten meghallgatja imádságodat. Győr, 1910. dec. 25. *Széchenyi Miklós* gróf, győri püspök.»

Azonkívül a győri püspök inasával este egy gyönyörű, kalapos, cipős, hosszúhajjú, alvószemű, persze remek ruhába öltöztetett babát is küldött a leánykának, de még a kért babahajtűk is külön a ruhába voltak beletűzve.

Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata.

AZ EUCHARISZTIKUS kultuszt előbbre vinni hivatva van «Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata». X. Pius pápa így nyilatkozott ezen társulat igazgatói előtt: «Az Oltáriszentség mindennapi látogatása forrása minden eucharisztikus ájtatossági gyakorlatnak». S ez természetes is. Ha hűveink az Ur Jézus iránt való szeretetből öt naponkint meglátogatják, öt imádják, tőle áldást kérnek, hitük, szeretetük növekedni fog, gyakrabban vesznek részt majd a szentmisén, gyakrabban járulnak majd az Ur asztalához.

A mindennapi látogatás társulata már sok országban el van terjedve. Ily társulatok vannak Olaszországban (Turin középponttal), Franciaországban, Hollandiában, Belgiumban 80.000 taggal és Ausztriában (Bozen-Grice középponttal). Azért mi is e jó példák láttára s főleg *megszámlálhatatlan előnyei miatt mindenütt — széles e hazában — honosítsuk meg ezen társulatot.*

«Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata» Magyarországon is szervezve van és pedig a «Budapesti Központi Oltáregyesület»-tel kapcsolatban. Miután az Oltáregyesületnek célja az eucharisztikus Ur Jézus imádása s ezen imádás számára az emberek tömegének megnyerése: annak igazgatósága elvállalta «Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata» országos terjesztését és szervezését.

Így alakult meg a budapesti Örökimádás-templomban a főnti társulat, melynek főcélja, hogy *tagjai mindennap legalább egvszer — bármily rövid időre is — meglátogassák a legszentebbet.* E társulatba való belépést mindenki megteheti — *ha templomaink reggeltől estig nyitva tartatnak.*

E társulatot lehet s legjobb az oltáregyesülettel kapcsolatban szervezni. Minden további felvilágosításért forduljanak az érdeklődők a «Budapesti Központi Oltáregyesület» igazgatóságához (IX., Üllői-út 77.), mely szívesen közli az alapszabályokat s eszközli a beiratásokat. A társulat hivatalos lapja az «Örökimádás».

Reviczky Aladár C. M.

Röptében a nagyvilág körül.

A vértanúk temploma. Mint a mécs lobogó világa, úgy fogja az aradi vértanúk fényes szelleme az Oltáriszentséget a hazaszeretet imádatos példájával körülengeni. Rokon lelkek találkoztak. Aki vérét ontotta a bűnök bocsánatára, s ki örökké vértanúkat nevel szent vére vételekor, Jézus Krisztus a vértanúk emlékét fogja az aradi templomban megörökíteni. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Az Oltáriszentség emlékezet, az emlékezés, a jó hála az eucharistia örök formája. Vele emlékezünk az aradi vértanúkra, minden idők szociális hőseire. Csernoch János volt csanádi megyéspüspök felszólította Arad város közönségét egy új katolikus plébánia-templom építésére. Ugyanis gróf Apponyi Albert volt vallás- és közoktatásügyi miniszter az aradi új katolikus plébánia-templom építésével kapcsolatban, Csernoch János megyéspüspökkel egyetértve, egy monumentális tervet terjesztett Ő-felsége elé jóváhagyás végett. Apponyinak és Csernoch püspöknek nagyszabású és hazafias terve röviden ez: A kormány és a király hozzájárulásával építtessék Aradon egy hatalmas, a nagy városhoz méltó templom, mely templom körül felállított oszlopcarnokban helyeztessenek el az aradi dicső szabadsághősök hamvai. Ő-felsége a terv ellen kifogást nem tett. Csernoch püspök már tárgyalt is a szabadsághősök utódaival a hamvak átszállítása ügyében, mert a jelenlegi kormányban nagy hajlandóság mutatkozik arra, hogy a nagyszerű terv minél előbb megvalósuljon s így remélhető, hogy a nemzet hőseinek a király hozzájárulásával emelnek pantheont az építendő új templom mellé.

A szabadsághősök. Kassai lovasszobor az Oltáriszentség előtt. A szabadsághősök találkoztak. Volt-e nagyobb szabadsághős, mint Az, ki a világnak szabadságát visszaadta s az első husvétkor a keresztfán vérét ontotta hazájáért: a mennyek országáért. A kassai szentségház oltáránál Jézus Krisztus és II. Rákóczi Ferenc találkoztak. Aki Rákóczi Vallomásait a Magyar Könyvtár két füzetében elolvasta, az tudja, mily imádatlaltal s

mily rokonlelkű bámulattal csüngött a szabadsághős az Oltáriszentségen. II. Rákóczi Ferenc és bujdosó társainak emlékezetét már nemsokára méltó, minden tekintetben nagyszabású, művészi kivitelű emlékmű fogja hirdetni a kassai székesegyházban. Az emlékmű elkészítését pályázat útján tudvalevőleg Holló Barnabásra, a fiatalabb szobrász-generáció egyik legnagyobb tehetségű tagjára bízták. A kassai székesegyházban e napokban helyezték el ideiglenesen próbaképpen a márványba tervezett óriási gipszmintáját. A gipszminta súlya huszonegy métermázsá. A nagyarányú emlékmű főalakja II. Rákóczi Ferenc, aki földetlen fővel ül egy pompás paripán. A fejedelmi alakon, amely egyébként daliás és méltóságteljes, valami áhitatos szelidség ömlik el s hódolattal tekint egy Madonna-fő glóriafényéből előtörő sugarakra. Az emlékmű jobboldalán Bercesényi Miklós áll, földre szegezett komor tekintettel, mintha már a nagy szabadságharc bukása után a sivár jövő szenvedésteljes álomképein merengne. Mellette Mikes Kelemen, bal kezében egy Szűz-Máriás lobogóval, míg jobbában kibontott leveleit tartja. Az emlékmű másik két mellékalakja Vak Bottyán és beéri Balog Ádám, a fejedelem főtisztjei, teljes kuruc tábori felszereléssel, akik mintegy a tőlük távozó fejedelem után tekintenek. Az ékes szoborcsoport alapfalát képező bolthajtáson e fölírat látható: II. Rákóczi Ferenc. 1676—1735. A bolthajtáson jelenleg a Rákóczi-cimer látható, amelyet azonban a márványművön Magyarország, Erdély és Rákóczi-család egyesített címere fogja helyettesíteni. A bolthajtás alatt jelenleg egy kasirozott ajtó tünteti föl, hogy az eredeti emlékmű elhelyezése után itt lesz a nagy bronzveretes tölgyfaajtó, amely a székesegyháznak is bejárata lesz. Mindaz, ami most az emlékművön és a szenteltviztartókon Rákóczi-korabeli stílusban és színekben keretként festve van, az az eredeti márványművön gazdag mozaikmunka lesz.

Körút az országban. A katolikus egyesületek mozgolódnak: Ott látjuk őket az Oltáriszentség bőséges forrásainál. Multkor közöltük, mint tette programjává szent Ferenc harmadrendje a gyakori áldozást. Ujabbán arról értesülünk, hogy a kongregációk Bangha Béla jézustársasági atya kezdeményezésére szakosztályokat alapítanak s a jótékonyági és irodalmi szakosztály mellett eucharisztikus, tehát *szenstégi szakosztályt* is alapítottak. Templomok épülnek. Budapesten a templomépítő bizottságok szövetségre léptek; a fővárosban hat-hét új templom épül, pedig legalább ötvenre volna szükség. Nem kell nekünk nagy templom, nekünk a lelkek üdve s a szociális baj enyhítése kell. Budapesten a szociális nyomor ott a legnagyobb, hol 80.000 emberre egy templom esik. A hitoktatókat kell iskolai kerületük segédlelképásztorkodásával megbizni; a város és a plébánia, első sorban Isten és az ember nyerne vele, ha minden iskola tornaterme vagy rajzterme, mint az néhány helyen van, vasárnap kápolnává

volna átalakítható. Rómában 400 templom van, s ott nem restelnek elhagyott utcákban boltokat kibérelni s azt kápolnává átalakítani. A gyakori áldozás terjed. De csak a felületeken. A tömegeket még nem hatotta át; pedig mi nem azt tartjuk gyakori áldozásnak, hogy tízezer ember mindennap áldozék és a milliók éhezzenek hatvan, hetven, nyolcvan évig, hanem azt, hogy a milliók is legalább minden évben egyszer hozzájussanak a mennyei kenyérhez, melyhez joguk van.

Amerikai emlékek. A montreáli csodás éjszakák. A kanadai virágzó hitéletnek fényes tanujele volt a montreáli eucharisztikus kongresszus, melynek lelkes hangulata a jelenlevőkben a genezárethi tó bibliás jeleneit hozta emlékezetbe. 100.000-nél több katolikus hívő vett részt a tábori misék s az esti hódoló körmenetnél. Canadában kerek három millió katolikus hívő van, papsága 2654 világi és 1146 szerzetes-lelkészből áll. A nagy tevékenységet kifejtő férfi s női szerzetesek száma 19.845. Mindenki összefogott, hogy az ünnepélyt nagyarányúvá és emlékezetessé tegye. Az egyenruhás zuávok mellett feltűntek a kanadai és grönlandi eszkimó híthirdetők; négerek, kínaiak, rézbőrűek vetélkedtek a fehér lakossággal. A körmenetet fényes tűzijáték fejezte be. Az egész város ki volt világítva s az a csodás éjszaka kedves emlékeket idézett föl Montreál történetéből. 1641 tavaszán történt, hogy a Sulpiciánus társulat szerzetes atyái igénytelen hajójukon megjelentek Montreál híthirdető állomás partjain. Általános volt az öröm s a katolikus francia testvérek a szabad ég alatt díszes galyakból sátor építettek s a Jézustársaság főnöke a jövevényeknek szentmisét mondott. A Szentség egész idő alatt ki volt téve. Reggel, délben, délután nyüzsgött a tömeg az oltár előtt és a lombsátor telve volt imádókkal. Esteledett; a csillagok kigyúltak s a Szentség éjjeli imádságra künn maradt. A tömeg ott feketélt s térdreborulva imádkozta a Legszentebbet: egy hiányzott csak: az ünnepélyes kivilágítás. A gyertyák elégték, a mécsek kialudtak s a közeli tanyákon sem volt elegendő világítószerszám az oltár számára. De a szeretet találékony. Szentjánosbogárcák megjelenésének ideje volt; a langyos nyári éjszakán millió bogár lepte el az erdő lombjait; levágták a lombokat s a virágokat, melyekre leginkább szállnak a bogárcák s oda tették a Szentség mellé s ezek világítottak ott röpdsve az egész éjszakán az Alkotó körül.

«Szokjál hozzá a gyakori jámbor fohászokhoz. Ezekből nagy hasznod lesz: világosságot, kegyelmet, erényeket, erőt nyer lelked általuk. Bárhol és bármely munkaközben társalogj bizalmasan az Istennel. Gondolj szívesen rá, beszélj szívesen, olvass szívesen és hallj szívesen Istenről!

IRODALOM.

A gyakori szentáldozásról és a tökéletes bánatról. Magyarul közzé teszi *Drebitka* Ferenc S. J. főgimn. tanár. Kalocsa, 1910. 16 l.

Etwas über die öftere hl. Kommunion und vollkommene Reue. Nach dem Ungarischen des Gymnasialprofessors G. Franz *Drebitka* S. J. Kalocsa, 1910. 16 l. Mindkét kiadás kapható Kalocsán, Werner Károly nyomdájában. Egy példány ára 4 fill., 100 példány 3 kor.

Drebitka atya röpirata, melyet a magyar kiadás megjelenésekor ismertettünk már e folyóiratban, az újabb lenyomatban a tökéletes bánatról szóló rövid tanítással bővült. Ajánlasképpen fölemlíthetjük, hogy a magyar kiadás alig háromnegyedév leforgása alatt több mint 50.000 (mondó: ötvenezer) példányban fogyott el. Ennek a nagy kelendőségnek a nyitja részben a kis füzetnek rendkívüli olcsósága; amellet azonban a röpiratnak az a jelessége, hogy rövidege mellett is mintegy dióhéjban felöleli a leg-szükségesebb oktatásokat a gyakori szentáldozásról.

Karácsonyra német kiadásban is megjelent a röpirat, előzőleg pedig horvát fordításban látott napvilágot.¹ A tót nyelvű átdolgozás most van folyamatban. Ha még akad valaki, aki román nyelvre is átülteti a füzetet, úgy ez a jeles röpirat szertartás- és nyelvkülönbség nélkül utat találhat mindenredű katolikushoz széles e hazában. Hogy pedig a röpirat tényleg eljusson azokhoz, akiknek szánva van, vagyis a hívek körébe — arról tennie kellene a szentségi Úr Jézus minden tisztelőjének. Az oltáregyleti tagok s a gyakori áldozók közül hányan élnek oly anyagi viszonyok között, hogy módjukban állana 3 koronáért 100 példányt kiosztás céljából megküldetni valamelyik szegény plébániára. Hathatós módja lenne ez a gyakori szentáldozás terjesztésének.

P. Roh S. J., a hírneves missziós-anya volt a mondója: «Aki jó olvasmányokat terjeszt — az apostol». Aki a gyakori szentáldozásnak is apostola. Mentül több ilyen apostolt a magyar kath. Egyháznak!

Előkészület az élet nagy napjára. Abbeville 1910. Kis 8. r. 64. l. Kapható Tallyán Miklós nyug. plébánosnál: Gárdony, u. p. Balassagyarmat. Ára 33 fill. (Könyvkereskedésben 50. fill.)

A gyermeki lélek alapos ismeretével megírt könyvecske hófehér liliumokat akar odavezetni az Ur asztalához; megtanítja a gyermekeket, hogyan tehetik első szentáldozásuk napját igazából életük legszebb napjává. A tanulságos fejtegetések fölépítése a következő: 1. Jézus hívása. 2. A nagy nap gondolata: Mindent első szentáldozásomért! 3. Szentmise hallgatás, (helyesebben szólva: A vasárnap megszentelése.) 4. Az ima. 5. Szűz Mária tisztelete. 6. Az engedelmség és a munka. 7. A társaság (értsd: barátokozás.) 8. Küzdelem a hibák ellen. 9. A részletes lelkiismeretvizsgálat. 10. Gyónás. 11. Az élőhit. 12. A szentmise. 13. Szentséglátogatás. 14. A lelki szentáldozás. 15. Egészen Jézusé! 16. Gyakori szentáldozás. Mindenik fejezethez egy-egy szövegek járul, mely szorosan összefügg a tartalommal, annak illusztrálására szolgál. A csinos kiállítású, tartalmas könyvecske kedves olvasmányra leszen az első szentáldozásra készülő gyermek népnek. Nagy lelki haszonnal forgathatják.

Timár Kálmán.

¹ A horvát kiadás a zágrábi jezustársasági rendházban (Palmotic-u. 33.) kapható.

EGYESÜLETI ÉLET.

Dr. Breyer István.

Lapunk két szerkesztőjét ünnepe-
peljük. Dr. Glattfelder Gyula csa-
nádi püspök lett; az új püspök még
hat évvel ezelőtt szerkesztette lapun-
kat; ekkor adta át az Oltáriszentség
zászlaját dr. Breyer Istvánnak, aki
két évig lobogtatta azt és szerzett
vele az eucharisztikus eszmének új
híveket. Breyer vérbeli eucharistikus
ember. Életszentsége, tudása, sociális
érzéke, szerény megjelenése, munká-
bírása, jelleme mindez az Eucha-
ristia visszatükrözése. Négy évig volt
az Örökimádás zárda lelkésze. Négy
évig az Oltáriszentség imáadásában,
tevékeny munkában: itt nevelődött
ki szeretetreméltó egyénisége. Szó-
noklatai templomban, kongresszu-
sokon, irodalmi munkássága az Oltá-
riszentséghez vitték az embereket.
Négy évvel ezelőtt primási szer-
tartó és levéltáros lett, most pedig
a pápa ő szentsége kamarásává ne-
vezte ki. Ad multos annos. Szívből
üdvözljük lapunk egykori szerkesz-
tőjét, ki eddig is titkos kamarása
volt az Oltáriszentségnek, mert az
isteni életnek rejtett kegyelmeit tevé-
keny munkájával az emberek köz-
kincsévé tette.

A budapesti középponti Oltáregye-
sület ez évi második közgyűlését
február 13-án tartotta őgróf Palla-
vicini Edéné és Kánter Károly pre-
látus elnöklete alatt. Igazgató bemu-
tatja az új választmányi tagokat, s
jelenti, hogy a bíborosprimás fel-

kérte az Oltáregyesület igazgatóságát
a *mindennapi szentségimádás tár-
sulatának* szervezésével. E társulat
székhelye Bozenben van s már
többször megnyilvánult az óhaj,
hogy ezen az Oltáregyesület célját
szolgáló társulat hazánkban is minél
előbb megalakuljon. Igazgató már
érintkezésbe is lépett az általános
igazgatóval, a társulat működését
meg is kezdette s lapjává az «Örök-
imádás»-t tette. Majd a választmány
őgróf Pallavicini Edénét az Oltár-
egyesület elnökszönyvét üdvözli,
mint az újonnan megalakított *ország-
os katolikus női tanács* elnökét.

A választmány harmadik köz-
gyűlését március 13-án tartotta.
Igazgató Farkas Györgyné terjesz-
tőné halálát jelenti mély fájdalom-
mal s szép szavakkal emlékezik meg
az Oltáregyesület két búgó terjesz-
tőjének Herfort Ilona és Irén úr-
nőknek megboldogult édesatyjáról.
A február havi események közlése
után a pénztári ügyek s mérleg
megállapítása következett. Folya-
modvány beérkezett 160 darab. Ezek
mind elintéztettek. Kettő későn ér-
kezett s így már nem juthatott a
bíráló bizottsághoz. Igazgató jelenti,
hogy az oltáregyesületi lelkigyakorlatok
április 6—10-én fognak
megtartatni s erre az egyesület
Strommer Viktorin szent benedek-
rendi tanárt a jeles hitszónokot kérte
fel. A misealapítványok bejelentése
után a választmány átveszi az Esz-

tergom főegyházmegyei örökimádás naptárt. Az oltáregyesületi örökimádás templomnak egyházmegyei imnapja november 6. A veszprémi oltáregyesületi kiállítás, a felcsúti és rákosligeti oltáregyesületi mozgalmak tárgyalása után a madridi nemzetközi eucharisztikus kongresszuson való részvételt jelenti be a választmány. Szent Ferenc harmadrendjének és az Oltáregyesületnek viszonyát körvonalozva a gyakori szent áldozás örvendetes terjedését jelentette az igazgató s ezzel kapcsolatban bemutatta Pader soproni plébánosnak sokszoros-osztavágógép tervezetét. A program utolsó s legfőbb pontja volt:

A budapesti középponti Oltáregyesület kiállítása. A kiállítás május 18., 19., 20. és 21. napján lesz. Május 17-én Szent Paszkálnak a szentségi társulatok védőszentjének ünnepén előkészületi ájtatosság, másnap május 18-án délután a kiállítás megnyitása, beszterelése és ünnepélyes átadása. Ezt megelőzőleg díszgyűlés s beszámoló az Oltáregyesület évi működéséről. Május 21-én, vasárnap, közös áldozás és ünnepélyes befejezés.

Oltáregyleti kiállítás. Erdélyben az oltáregyletek nemes versenyre kelve rendezik a szebbnél szebb kiállításokat. Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kolozsvár után Nagyszébenben volt f. hó 4-én három napig tartó eucharisztikus ájtatosság keretében egy jubiláris kiállítás, melynek ünnepségein az erdélyi testvéregyletek küldötteikkel voltak képviselve. A kiállítás sikerén több

mint egy év óta fáradozik nagy buzgalommal és áldozatos lélekkel herceg Hohenlohe Károly főesperesplébános.

Két nagy teremben voltak elhelyezve az értékes egyházi tárgyak, a szép kelyhek, művészi kivitelű mise-öltönyök s a legfinomabb kézimunkálatok.

A kiállított tárgyakat Mailáth püspök áldotta meg 4-én délelőtt fényes papi asszisztenciával.

Másnap volt az Oltáregyesület díszgyűlése, melyen az egyházi művészetről ötletekben gazdag előadást tartott P. Kóry Ottó ferencrendi tartományfőnök, buzdító beszédek pedig özv. Sándor Lászlóné, a volt segesvári főispán neje és Balázs Ferenc főesperes.

A szépen kidolgozott, gazdag történelmi vonatkozású igazgatói jelentés az egylet ötvenéves multját tárta föl élénk színekkel s eredményes működését ezen idő alatt a katolicizmus felvirágoztatásán Fogaras és Szében megyékben.

Nagyheti szertartások az Örökimádás templomában. Nagyszerdán: d. u. 4 1/2 óraker gyászszolozsma, este 8 óraker Stabat.

Nagycsütörtökön: 7 óraker nagymise, d. u. 5 óraker gyászszolozsma, este 8 óraker Stabat.

Nagypénteken: 9 óraker szertartások, d. u. 4 1/2 óraker gyászszolozsma, este 8 óraker Stabat.

Nagyszombaton: 9 óraker szertartások, d. u. 6 óraker feltámadás.

Husvét vasárnapján nagymise, d. u. ünnepies áldás.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYV

Imádság a föltámadt Üdvözítőhöz.

Győzelmi koszorúval koronázott édes Megváltóm, legszentebb tested három napig feküdt a sírban, aztán leled a vigadó angyalok és a pokol előtornácából kiszabadított pátriárkák kíséretében visszatért szent testedbe, azt életre keltette és azzal egyesülve dicsőségesen elhagyta a lepecsételt sírt.

Remegett a föld, amint a villámként ragyogó Isten anyála leszállt az égből, hogy a sírkövet elhengerítse.

A kereszt az élet fája lett, a te kormánypálcád föltámadt Megváltóm! Alleluja hangozt fön és alant; Alleluját hangoztat e nap örömétől megittasult lelkem is.

A bűn el van véve tőlem, a régi ember keresztre van feszítve bennem és új támadt föl. Szennytelen Bárány, engem veled együtt áldoztak föl, részes vagyok a halál és a bűn fölötti győzedelmedben, veled együtt dicsőültem meg. Benned élek, titokteljes tested tagjává lettem. Alleluja, dicséret, tisztelet, szeretet és imádság legyen neked, dicsőséges királyom az Oltáriszentségben, amelyben istenségeddel és emberségeddel naponként tündöklő sebeiddel jelen vagy.

Walser-Varga Örökimádság imakönyvéből.

